

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεικλιμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαίδευσως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100, Ἐξά-
μηνῃ δραχ. 55, Τρίμηνῃ δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60,
ἐξάμηνῃ 35 καὶ τρίμηνῃ 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἐξάμηνῃ 2
καὶ τρίμηνῃ 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην αὐγούστου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 40δς

Ἀθῆναι 14 Ἰανουαρίου 1932

Ἔτος 55ον. — Ἀριθ. 7

Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ EUDOXIE DUPUIS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

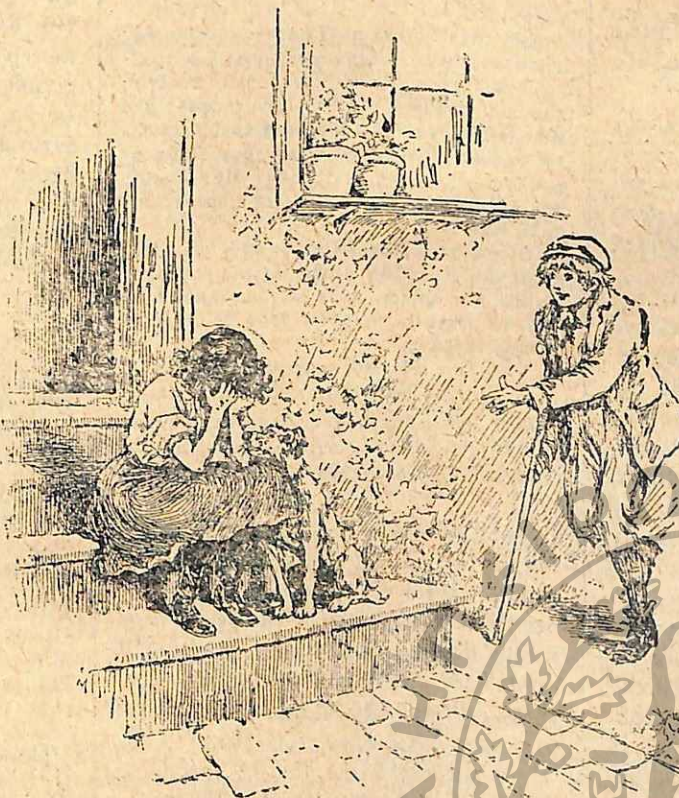
Ἦχι πῶς τὴν συγκινοῦσαν υπερ-
βολικὰ οἱ παρατηρήσεις τῆς κυρίας
Τοῦκερ ἢ πῶς λυπόταν πού θὰ τὴν
ἀποχωρίζονταν· μὰ τὸ σπῆτι αὐτὸ ἀπ'—
ὅπου τὴν ἔδιωχναν τώρα, τὸ θεω-
ροῦσε ἐπὶ δυὸ χρόνια σὰν
δικό της, καὶ μῦλο πού ποτὲ
δὲν φάνηκε φιλόξενο στὴν
δυστυχισμένη ὀρφανή, ἦταν
τὸ μόνο σπῆτι πού εἶχε γνω-
ρίσει καὶ τὸ μόνο ὅπου εἶχε
βρεῖ ἄσυλο.

Ἄν ἔφευγε ἀπ' ἐκεῖ, πού
θὰ πήγαινε;

Κατὰ βάθος ἡ κυρία Τοῦ-
κερ δὲν εἶχε κανένα σκοπὸ
νὰ διώξῃ πραγματικὰ τὴν
Μπέττυ. Παρ' ὅλη τὴν ἀ-
μυαλιά της καὶ τίς τρέλλες
πού ἦταν ὅπως δὴποτε δι-
καιολογημένες γιὰ τὴν ἡλι-
κία της, οἱ ὑπηρεσίες πού
πρόσφερε ἡ μικρὴ ὑπηρε-
τρια στὴν κυρία της, ἦταν
ἐξαιρετικὰ σημαντικές ὥστε
νὰ αποφασίσῃ αὐτὴ νὰ τὴν
στερηθῇ. Μιλώντας της ὅπως
τῆς εἶχε μιλήσει, δὲν εἶχε
ἄλλο σκοπὸ παρὰ νὰ τὴν
τρομοκρατήσῃ καὶ νὰ τῆς
δώσῃ ἓνα μάθημα πού θὰ
τῆς ἔμεινε γιὰ πάντα χαραγ-
μένο στὸ μυαλό της. Δὲν
εἶχε ἀρκετὴ λεπτότητα ψυ-
χῆς ὥστε νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν
τῆς τὴν ἐντύπωση πού θὰ
ἔκαναν στὴν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ τὰ
σκληρὰ της λόγια, καὶ δὲν σκέφθηκε
καθόλου μήπως εἶχε προχωρήσει πε-
ρισσότερο ἀπ' ὅ, τι ἔπρεπε.

Ἡ Μπέττυ καθιστὴ πάντοτε στὰ
σκαλάκια μὲ τὸ πρόσωπο κρυμμένο
στὰ χέρια της, ἄφηνε νὰ ξεσπάσῃ ἐ-

λεύθερα ἡ ἀπελπισία της. Ὁ Μπούλ-
λυ τὸ καλὸ σκυλὶ εἶχε χῶσει τὸ κε-
φάλι του στὴν ποδιά της καὶ καθὼς
τὴν κοίταζε μὲ τὰγαθὰ του μάτια,
ἔμοιαζε σὰν νὰ ἔψαχνε μὲ τὸ σκυ-
λίσιο του μυαλό, νὰ βρῇ ἓναν τρόπο

— Μπέττυ, πάψε νὰ κλαῖς κι' ἀκουσε αὐτὸ
πού θὰ σοῦ πῶ... (Σελ. 73, στ. γ')

γιὰ νὰ βγοῦν ἀπ' ὅλες αὐτὲς τίς στε-
νοχώριες.

Εἶχε περάσει ἀρκετὴ ὥρα πού ἡ
Μπέττυ καθόταν ἐκεῖ κι' ἔκλαιγε ἀ-
παρηγόρητα, ὅταν ἓνα ἀνίστο βάδισμα
ἀκούστηκε ἀπ' τὴν γωνιά τοῦ δρό-
μου. Ἡ Μπέττυ σήκωσε τὸ κεφάλι.

Ὁ Τζᾶκ ἐρχόταν πρὸς τὸ μέρος της
καὶ τὸ πρόσωπό του εἶχε μιὰ ἀσυ-
νείθιστη ζωνρότητα.

Ὁ μικρὸς κουτσὸς ἐτάχυνε τὸ βή-
μα του καὶ δίχως νὰ περιμένῃ νὰ τοῦ
μιλήσῃ πρῶτα αὐτὴ:

— Μπέττυ, εἶπε, Μπέττυ, πάψε νὰ
κλαῖς κι' ἀκουσε αὐτὸ πού θὰ σοῦ πῶ.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκη, νὰκούσω τί-
ποτε! ἔκανε ἡ Μπέττυ κι' ἔχωσε πάλι
τὸ πρόσωπο στὰ χέρια της.

— Μὰ πῶς; Ἐχεις καὶ
πολλή! Ἀκουσε: ἔφεραν
τῆς κυρᾶς σου ἓνα γράμμα
γιὰ σένα.

— Ἐνα γράμμα γιὰ μένα;
ἔκανε σηκώνοντας τὸ κεφάλι
της ἡ Μπέττυ καὶ στα-
ματώντας μονομιᾶς τὰ κλάμ-
ματά της.

— Ναι, ναι, τούτη τὴν
στιγμὴ βρήκα τὸν γραμματο-
κομιστὴ μπροστὰ στὴν πόρ-
τα τοῦ σπιτιοῦ καὶ μὲ ρώ-
τησε: «Ἡ μὲς Μὰκ Γκούρ
δὲν κάθεται ἐδῶ;» μοῦ εἶπε.
«Ναι» τοῦ λέω. Ἐδῶσε ἓνα
μάτσο γράμματα στὴν Βιρ-
γινία τὴν μαγεύρισα πού εἶ-
χε βγεῖ στὴν πόρτα. Τότε
τὸν ρώτησα μήπως εἶχε κα-
νένα γράμμα γιὰ σένα καὶ
μοῦ εἶπε, ναι.

Ἡ Μπέττυ εἶχε πάψει πιά
ὀλότελα νὰ κλαίῃ καὶ ὅλες
οἱ λύπες της σκορπίστηκαν
σὰν ἄχνος, μπροστὰ στὸ ἐξαι-
ρετικὸ αὐτὸ περιστατικὸ.

Ἐνα γράμμα γι' αὐτὴν!
Ποτὲ δὲν τῆς εἶχε ξανατύ-
χει τέτοιο πράγμα!

— Τζᾶκ, εἶπε μὲ μιὰ φωνὴ πού
ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνηση, τί γράμμα
λὲς νὰ εἶναι αὐτό; Ποῶς νὰ μοῦ τὸ
στέλγῃ; Μὰ πρῶτα ἀπ' ὅλα πού εἶναι;

— Δὲν ξέρω. Ἐρῶ πῶς ὁ μπάριπα-
θωμᾶς τὸ ἔφερε ἀπ' ἐκεῖ — καὶ ἔδει-
ξε τὴν διεύθυνση τοῦ ταχυδρο-

μείου— έσύ όμως μπορεί να μην το δής ποτέ στα μάτια σου. 'Η Βιργιλία το έδωσε στην κυρία Τουκερ και αυτή σίγουρα θα το κρατήσει.

— Θα το κρατήσει: Και με τί δικαίωμα; Το γράμμα αυτό είναι δικό μου! φώναξε η Μπέττυ ξαναβρίσκοντας με μιās δλη την ένεργητικότητα της. Μου χρειάζεται! Το θέλω!

Την στιγμή εκείνη τα βήματα της κυρίας Τουκερ ακούστηκαν στην κουζίνα και συγχρόνως κι' η φωνή της. Αυτή η φωνή όμως είχε ένα τόνο τελείως διαφορετικό απ' τον συνειθισμένο και ήταν έλο μέλι κι' έλο ζάχαρη καθώς φώναζε:

— Μπέττυ! Μπέττυ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Το γράμμα της Μπέττυ

Εάν η Μπέττυ αισθάνθηκε μεγάλη απορία ακούγοντας την κυρία Τουκερ να την φωνάζει με μια τόσο γλυκαιά φωνή, η εκπληξή της έγινε ακόμη μεγαλύτερη όταν η αξιαγάπητη αυτή κυρία της είπε, παίρνοντας το τρυφερότερο ύφος της— αν μπορούσε να πάρη τροφερδ ύφος το πρόσωπο της κυρίας Τουκερ—:

— Έλα μαζί μου στην κάμαρά μου, παιδί μου. Έχω κάτι σπουδαίο να σου πω.

Η Μπέττυ ακολούθησε την κυρία της στο ιερό εκείνο άδυτο και κόντεψε να λιποθυμήσει απ' την συγκίνηση, όταν η κυρία Τουκερ της πρόσφερε μια καρέκλα για να καθήσει, με το πιδό γλυκό μειδιάμα της.

Όσο με την συνειθισμένη της αποφασιστικότητα που την έκανε να παίρνη όλα τα πράγματα όπως έρχονταν, η Μπέττυ κάθισε στην καρέκλα που της έδειχναν, έχοντας την ιδέα ότι η κυρία της είχε δίχως άλλο χάσει το μυαλό της, μά' ότι όπως δήποτε, καλά θα έκανε να έπωφεληθώ της περιστάσεως, μια και της παρουσιαζόταν μια τέτοια μοναδική ευκαιρία.

— Ο γραμματοκομιστής έφερε ένα γράμμα για σένα, άρχισε να λέει η κυρία Τουκερ, και έπειδή θεωρώ πως είμαι η καλύτερή σου φίλη, η προσέτρεξά σου, η κηδεμών σου σαν να ποίμε, έκρινα καλό να το ανοίξω και τώρα θα στο διαβάσω.

Δεν είχατε το δικαίωμα να ανοίξετε ένα γράμμα που προωριζόταν για μένα, φώναξε η Μπέττυ με αγανάκτηση. Κανείς δεν έχει το δικαίωμα να ανοίγει τα ξένα γράμματα.

— Ασφαλώς όχι, είπε η κυρία Τουκερ με την ίδια πάντα γλύκα στην φωνή της. Αλλά, αγαπητή μου μικρούλα, πρόσθεσε πιδό μαλακά ακό-

μη, έπειδή δεν υπάρχει άλλος νόμιμος κηδεμών σου, είμαι υποχρεωμένη να έκτελώ έγώ τα καθήκοντά του απέναντί σου.

Η Μπέττυ έμεινε σιωπηλή, και μη τολμώντας να ζητήσει να της δώσουν το γράμμα εκείνο που την έδωζε σε τόσες σκέψεις, κάθισε για να τήκουση τουλάχιστον να της το διαβάσουν.

— Το γράμμα αυτό είναι από την μίς Βαν-Κούρτ, είπε η κυρία Τουκερ.

Τα λόγια αυτά προκάλεσαν νέα κατάπληξη στην Μπέττυ. Τι μπορεί να είχε να της πη η μίς Βαν-Κούρτ αν όχι κάτι σχετικό με το αξιοσημείωντο εκείνο κατάδρεγμα, και πως ένα γράμμα που αναφερόταν στο θλιβερό εκείνο περιστατικό, μπορούσε να κάνει τόσο ευγενικά και γλυκομίλητη την κυρία της;

Η κυρία Τουκερ εξακολούθησε:

— Άκουσε τί λέει το γράμμα:

Και άρχισε να διαβάσει:

«Πρός την δεσποινίδα Μπέττυ Μάκ-Γκούττ παρὰ τη κυρία Τουκερ»

«Πιθανόν να κάνω λάθος, άλλ' αν πραγματικά όνομάς εσες 'Ελισσάβετ Μάκ-Γκούττ, τότε πρόκειται να σάς συμβή κάτι πολύ ευχάριστο.

Δεν ταξιδεύατε μαζί με τον πατέρα σας τώρα κι' όκτώ ή δέκα χρόνια μ' ένα τραίνο που έξετροχιάσθη κοντά στο Σικάγο; Δεν σάς πήραν σ' ένα όρφανοτροφείο στο Μάπλεβιλ και δεν έμείνατε εκεί επί πολλά χρόνια; Αν είναι έτσι, τότε είστε άσφαλώς εκείνη η 'Ελισσάβετ Μάκ-Γκούττ που ένας γνωστός μου κύριος γυρεύει από πολύ καιρό να βρή.

Ο κύριος αυτός θα είναι εδώ για λίγες μέρες ακόμη. Αν είστε λοιπόν το πρόσωπον που ζητώ, τότε σάς παρακαλώ να μου το κάνετε γνωστόν όσον το δυνατόν γρηγορότερα.

Με πολλούς χαιρετισμούς
Μάργκαρετ Βαν-Κούρτ

Υ. Γ. Θα μπορούσατε να έρθετε σήμερα το απόγευμα σπίτι μου, μεταξύ τριών και πέντε; Θα συνεννοούμεθα καλύτερα.

Μ. Β. Κ.

— Έγώ είμαι! φώναξε η Μπέττυ τρέμοντας δολόκληρη από υπερδιέγερση. Έγώ είμαι αυτή η 'Ελισσάβετ Μάκ-Γκούττ που γράφει. Έγώ ήμουν με το μπαμπά μου και με την μαμμά μου μέσα στο τραίνο που έξετροχιάσθηκε· έγώ έζησα επτά χρόνια στο όρφανοτροφείο του Μάπλεβιλ. Έγώ είμαι βέβαια και θα τρέξω άμέσως να βρω την μίς Βαν-Κούρτ.

— Και βέβαια, παιδί μου, θα πξς, είπε καθησυχαστικά η κυρία Τουκερ, κι' έγώ θα έρθω μαζί σου.

Η Μπέττυ θα προτιμούσε χίλιες φορές να πήγαινε μοναχή της κι' ήταν έτοιμη να δηλώσει πως δεν ήθελε συνοδεία, μά' φοβήθηκε πως αν έλεγε ένα τέτοιο πράγμα, η κυρία Τουκερ θα άλλαζε τρόπο και θα γι-

νόταν πάλι η στρίγγλα που ήταν πρίν. Προτίμησε να φανη υποχωρητική. — Πολύ καλά, κυρία, είπε. Θα πάμε μαζί. Μά, πρόσθεσε, θα μπορούσατε σάς παρακαλώ να μου δώσετε πίσω την κόκκινη μου κορδέλλα, για να την φορέσω;

— Τι; Εκείνη την γελοία κουρελαρία! είπε η κυρία Τουκερ. Όχι, παιδί μου, αυτή δεν μπορείς να την βάλεις. Θα φορέσεις το κυρίακατικό σου φόρεμα και θα σου δώσω έγώ μια τραχηλιά και μια καρφίτσα για τον λαιμό.

Η Μπέττυ δεν τόλμησε και πάλι να φέρη αντίρρηση. Και στις τρεις, έβαλε το παλιό, τριμμένο και χιλιόμπαλωμένο φουστάνκι της, που η κυρία της όνόμαζε με στόμφο «κυριακάτικό» της, και έπειδή το επέβαλε η περιστάση, το γαρνίρισε με μια πελώρια τραχηλιά κολλαρισμένη, που την εκάρφωσε στο λαιμό της με μια πρόστυχη μαύρη καρφίτσα. Περιμένοντας να έτοιμασθώ η κυρία Τουκερ, η Μπέττυ βρήκε καιρό να στολίσει το καπέλλο της με μια γιρλάνδα από τριαντάφυλλα, που τα πετσόκοψε απ' την τριανταφυλλιά του κήπου της. Και πρέπει κανείς να όμολογήσει πως μ' όλο που ήταν χωρίς τέχνη ριγμένη επάνω στο καπέλλο, η γιρλάνδα αυτή έκανε μια χαριτωμένη έντύπωση και, το κυριώτερο, έκρυβε τα οίκτρα χάλια της παλιάς ψάθας, που ποτέ της δεν είχε γνωρίσει παρόμοιο στολίδι.

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ

I

Τα φύλλα των δέντρων σάν πέφτουν στη γη και πεθαίνουν, [σιγά σιγά] Πώς μέσα στα βάθη ή ψυχή μας ριγιά Κι' οι έλπίδες χλωμαίνουν...

Η λίγη βροχούλα που στάζει δειλά Στ' όλοέρο χώμα

Θαορείς στη θλιμμένη καρδιά πως κυλά Μια θλίψιν άκόμα...

Και πάνω απ' τις έρημες άκρογιαλιές Πουλιά που πετούνε

Μας κάνουν να κλαίμε τις άδειες φω- Που πιά δεν θα βρούνε!...

[λιές]

II

Τ' ό μέσα στην κούα την κάμαρα αυτοί Που τρέμουν μονάχοι

Ός τρέμει σ' όν κάμπο π' άγέρας κουνεί Το έρημο στάχυ...

Σε τόσες χλωμές παγωμένες ψυχές Πουός θέρη θα χύση;

Πουός σάν ό χειμώνας τις εύρει νεκρές Θα τις αναστήση;...

Ό "Ανοιξη, φτάσε με μια σου θερμή Παρήγορη άχτίδα

Ν' άντίση σε' άκίνητα μάτια ή ζωή Στά χείλη ή 'Ελπίδα!...

ΜΑΡΙΑ Μ. ΦΑΛΑΓΓΑ

III

Το λυκό σ' όνομα σου είναι δυνατό, έχει τουφέκι και δεν θάφήση κανένα να πειράξη τη μαμμά.—Κι' έγώ, λέει ό Πετρόκης, άμα μεγαλώσω, θα είμαι δυνατός και θάχω τουφέκι.

Και κοιτάζει τον Τοτό, που τον έχει φούρκα.

— Έγώ είμαι δυνατός από τώρα! λέει περήφανα ό Τοτός.

Αφού άπόφαγαν, πήραν ψίχουλα απ' το τραπέζι, και βγήκαν στην αυλή να τα μοιράσουν στις κόττες και στις χήνες. Ό Τοτός όμως πειράζει μ' ένα καλάμι κι' ερεθίζει το γάλο, που φουσκώνει από θυμό και κάνει γλου-γλου... Ό Τοτός τον φοβάται και, χωρίς πολλά, το βάσει στα πόδια, άφίνοντας άνυπεράσπιστη τη Λούση που ήταν μαζί του. Μά ό Πετρόκης δεν χάνει καιρό. Αρπάζει ένα ξύλο και φωνάζοντας: — Φύγε, Λούση, φύγε! — στέκεται γενναία μπροστά σ' όν εξαγριωμένο γάλο κι' ετοιμάζεται να τον χτυπήσει.

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΝΑΥΤΗ

Η νύχτα ήταν άσπρόφωγη, μά ψυχρή. Ένας παγωμένος άέρας φυσούσε απ' τις Αυστραλιανές άκτές. Ένα-ένα έρχόνταν κι' έσπαζαν τα μεγάλα κύματα στην πλώρη του καραβιού. Σε μια γωνιά, κάτω από μια μισόθαμψη λάμπα, καθισμένοι δυο ναύτες ράβανε. Ράβανε τον πεθαμένο Αντρέα Σερού, μέσα σε χοντρό καραβόπανο.

Πρώτα τα πόδια, σφιχτά-σφιχτά, για να μην ανοίξουν απ' το βάρος του μολυβιού που θα τους δέσουν, ύστερα τον κορμό, τα χέρια, δε μένει πιά παρά το χλωμό απ' το θάνατο κεφάλι, με το θλιμμένο χαμόγελο στα χείλη. Μά να, σκεπάστηκε κι' αυτό για πάντα μ' ένα σταχτι πανί.

Κι' όμως ό Αντρέας Σερού, έχει δυο γέρους γονείς που τον περιμένουν σ' ένα χωριουδάκι της Γαλλίας...

Τό άλλο πρωί, μ' όλο που είχε βγει ό ήλιος, ό άέρας ήταν πάντα ψυχρός. Μισόγυμνοι όι ναύτες κάνουν την πρωινή τουαλέττα του καραβιού. Εύθυμοι και γρήγοροι άνεδοκατέδιναν πλέοντας, τριβοντας, γυαλίζοντας. Όταν, φάνηκε ή πένθιμη άκολουθία. Δυο άντρες, κρατούσαν μια καινούργια σανίδα κι' άπάνω ήταν ξαπλωμένος ό νεκρός. Πίσω άκολουθούσαν, ό παπάς κι' ένας άξιωματικός.

Μονομιάς πάψανε όι όμιλίες και τα γέλια. Πλησίασαν όλοι με σεβασμό. Κρατώντας τους σκούφους τους στα χέρια, κι' ό παπάς άρχισε να ψέλνει.

Γενική συγκίνηση βασίλευε, μερικοί είχαν δακρύσει. Ύστερα, ενώ έκανε μια τελευταία φορά, το σημείο του σταυρού πάνω στ' άψυχο σώμα ό παπάς, ή σανίδα πλησίασε την κουπαστή, έγειρε. Ακούστηκε ένα πλάφ κι' ύστερα τίποτα πιά...

(Pierre Loti)

ΒΑΣΟΥΛΑ ΜΠΟΥΡΝΙΑ

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΤΣΟΠΑΝΗΣ

(Μύθος)

Λύκος έσύχαζε σε στάνη,

μά δεν έπειράζεν άρνι —

τόσο, που κάνει τον τσοπάνη φίλος του πλέον να γενή.

Κι' όταν χρειάστη για δουλειά του νάμνη στη χώρα έναν καιρό,

στά τόσα γιδοπρόβάτα του το λύκο άφισε φρουρό.

Κι' αυτός, σάν ηδρεν άραλίκι, χωρίς το φόβο κατενοού,

έκαμε ό,τι όλοι όι λύκοι... —

Κοντά στη γνώση και στο νοή! —

Μά όταν έγύρισε ό τσοπάνης κι' είδε τ' άφάνταστο κακό,

μουρμούρισε: «καλά μου κανείς! τί έβανα λύκο... μπιστικό;»

(Κατά τον Αίσωπο)

ΤΟΥΛΑ ΠΑΠΑΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΔΙΚΟΥΔΑΚΗΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Z.

Αξαφνα, ό Πετρόκης αισθάνεται δυο χεράκια να του κλείνουν τα μάτια κι' άκούει πίσω του γλυκαία φωνίτσα, —Κούκου! ποιά είμαι;

Μπιά! ή Λούση; Πώς μπήκε χωρίς να την άκούση και χωρίς να την ιδή;... Όι μαργαρίτες του πέφτουν χάμω και σκορπιούνται.

— Α, κούμα! κάνει με φούρκα· τις είχα κόψει για σένα!

Δεν πειράζει, λέει ή Λούση, μου κόβεις ύστερα άλλες. Πάμε τώρα να ιδής και τον Τοτό. Είναι εξάδερφός μου, πολύ καλό παιδί.

Τον τραβιά από το χέρι και τον πάει σ' όν Τοτό. Αλήθεια, τί ψηλός που είναι! Ένα κεφάλι τον περνά τον Πετρόκη.

— Θέλεις να παίξουμε; τον ρωτάει αυτός δειλά.

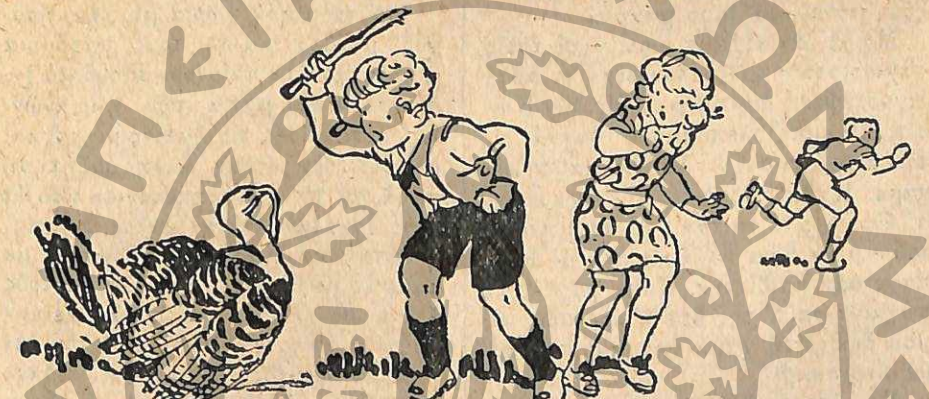
— Όχι! άπαντ' περήφανα Τοτός. Έγώ παίζω μόνο με κορίτσια.

Και παίρνει τη Λούση να παίξουν. Ό Πετρόκης υποχρεώνεται να παίξη με την Παυλίνα. Τί άγένεια που την έχει αυτός ό κ. Τοτός! Δεν ήταν καλύτερα να παίξουν όλοι μαζί;

Ό Πετρόκης είναι πολύ φουρκισμένος. Εύτυχώς δεν άργεί να χτυπήσει το κουδούνι για το πρόγευμα. Και σ' ό τραπέζι ό Πετρόκης έχει πλάϊ του τη Λούση.

Αυτή τους λέει πως ή θεία της θα την κρατήσει στο σπίτι της, όσον καιρό θα λείπουν όι γονείς της, που έφυγαν ταξίδι για το Μαρόκο. Ό Τοτός έχει διαβάσει πολλά για το Μαρόκο και διηγείται πως μια φορά, εκεί-πέρα, όι άραπάδες έπιασαν αϊχμάλωτα δυο κοριτσάκια, άφου σκότωναν πρώτα τον πατέρα τους και τη μητέρα τους. Τα κράτησαν πολύν καιρό. Επιτέλους μια κυρία έδωσε χρήματα σ' όν λησταδες, πήρε τα κοριτσάκια, τα περιποιήθηκε, τους χάρισε κοϋκλες κι' άλλα παιχνίδια και τα έστειλε στην πατρίδα τους, όπου βοήκν τον παππού τους και τη γιαγιά τους.

— Μαμμά όμως και μπαμπά δεν είχαν πιά τα καϊμένα, είπε ό Πετρόκης. Δέ φοβάσαι, Λούση, μη σκοτώσουν σ' ό Μαρόκο και τους δικούς

σου;—Όχι, άποκρίθηκε ή Λούση· ό μπαμπάς μου είναι δυνατός, έχει τουφέκι και δεν θάφήση κανένα να πειράξη τη μαμμά.—Κι' έγώ, λέει ό Πετρόκης, άμα μεγαλώσω, θα είμαι δυνατός και θάχω τουφέκι.

Και κοιτάζει τον Τοτό, που τον έχει φούρκα.

— Έγώ είμαι δυνατός από τώρα! λέει περήφανα ό Τοτός.

Αφού άπόφαγαν, πήραν ψίχουλα απ' το τραπέζι, και βγήκαν στην αυλή να τα μοιράσουν στις κόττες και στις χήνες. Ό Τοτός όμως πειράζει μ' ένα καλάμι κι' ερεθίζει το γάλο, που φουσκώνει από θυμό και κάνει γλου-γλου... Ό Τοτός τον φοβάται και, χωρίς πολλά, το βάσει στα πόδια, άφίνοντας άνυπεράσπιστη τη Λούση που ήταν μαζί του. Μά ό Πετρόκης δεν χάνει καιρό. Αρπάζει ένα ξύλο και φωνάζοντας: — Φύγε, Λούση, φύγε! — στέκεται γενναία μπροστά σ' όν εξαγριωμένο γάλο κι' ετοιμάζεται να τον χτυπήσει.

«Η Λούση τραβιέται και γλυτώνει. Μά ο Πετρούκης δέχεται από το γάλο μια καλή δαγκωματιά στο πόδι και πέφτει κάτω.

Τρέχουν αίματα, τα κορίτσια κλαίνε, ο παππούς τρέχει και σηκώνει τον μικρό τραυματία.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑ

«Από το χειμώνα ακόμη είχαμε συμφωνήσει, ο Κώστας ο Μακρίδης, ο Γάσος ο Σαρρής κι' εγώ, ότι θα περνάγαμε ένα μήνα απ' το έρχομενο καλοκαίρι σ' ένα απ' τα χωριά της έπαρχίας μας.

Παιδικοί φίλοι και συμμαθητές κι' οι τρεις, είχαμε χωρίσει δώ και κάμ-ποσα χρόνια για να κερδίσουμε τη ζωή μας.

Ο Κώστας υπάλληλος σε μια τράπεζα στην Αθήνα, ο Γάσος υπολοχαγός στη Μεραρχία Ναυπλίου, κι' εγώ δικηγόρος στην πατρίδα. Ο Κώστας είχε επιχειρήσει κι' αυτός να σπουδάσει δικηγόρος μαζί μου, μα κάποιο οικογενειακό του ατύχημα δεν τον άφισε να πραγματοποιήσει τον πόθο του. Λογαριάζαμε μάλιστα να πάμε να σπουδάσουμε στη Γερμανία, γιατί συνέπεσε να τελειώσουμε το Γυμνάσιο με τη μεγάλη πτώση του μάρκου κι' ήταν μια καλή ευκαιρία να πάρουμε το δίπλωμά μας από Ευρωπαϊκό Πανεπιστήμιο. Εναυάζησε όμως το σχέδιό μας αυτό. Το οικογενειακό ατύχημα του φίλου μου δεν του επέτρεπε να σπουδάσει και μένα δεν ήθελαν οι δικοί μου να με στείλουν μόνο μου τόσο μακριά.

Μα κι' αν είχαμε χωρίσει οι τρεις «αχώριστοι» φίλοι, δεν είχε γι' αυτό λιγοστέψει η αγάπη μας. Με τον Κώστα άλλωςτε βλέπαμε συχνά, όταν πήγαινα στην Αθήνα, και τα λέγαμε. Καθόταν στο τέμα Αχαρνών, σ' ένα ωραίο σπιτάκι, με τη μητέρα του—μιάν άγια γυναίκα που μ' αγαπάγε σαν παιδί της. Κάθε φορά που πήγαινα σπίτι της δεν ήξερε πως να μου δείξει τη χαρά της και πως να με περιποιηθεί.

Με ήξερε από μικρό παιδάκι ή κυρά Θεώνη και μ' εκτιμούσε από τότε, γιατί είχαμε πάντα μονιασμένοι με το μοναχοπαίδι της τον Κώστα και δε χόλαγε ποτέ ο ένας την καρδιά του άλλου. Με κάθιζε σε μια αναπαυτική πολυθρόνα στην όμορφοστολισμένη σαλίστα της και με ρώταγε χίλια δυό, για τη μητέρα μου, για τα δέρεφρα μου, για τις παλιές της γειτονισσες στην έπαρχία μας, κι' ευχαριστιόταν όταν άκουγε να της λέω ότι ήταν όλοι καλά, τη θυμόνταν και της έστελναν τα χαιρετίσματά τους.

Μ' εκείνον πούχαμε να ιδωθούμε τρία-τέσσερα χρόνια—και τον είχαμε κι' ο Κώστας κι' εγώ πεθυμήσει πολύ—ήταν ο Τάσος. Γι' αυτό, όταν στο τελευταίο μου ταξίδι στην Αθήνα, πρότεινα του Κώστα να συνεννοηθούμε μαζί του για να περάσουμε έναν απ' τους καλοκαιριάτικους μήνες κι' οι τρεις σ' ένα απ' τα καλύτερα χωριά της έπαρχίας μας, δέχτηκε μ' ένθουσιασμό. Φτάνει μόναχα να κατάφερνε ο Τάσος να συγχρονίσει την άδεια του με τη δική του.

Και τα κατάφερε. Συνεννοηθήκαμε μεταξύ τους κι' έτσι κατά τις αρχές Αυγούστου βρισκόμαστε κι' οι τρεις σ' ένα μαγευτικό χωριουδάκι, μ' άφθονα νερά κι' ωραίους περιπάτους. Βρήκαμε κι' άλλους παλιούς φίλους μας εκεί που παραθέριζαν, και περνούσαμε τις μέρες μας μ' εκδρομές και ξεφαντώματα. Πάνω στο φαί, όταν μέναμε οι τρεις μας, θυμούμαστε τα μαθητικά μας χρόνια και τα «θυμάσαι τουτο» και «θυμάσαι κείνο» έδιναν κι' έπαιρναν.

Εκείνο τον καιρό έτυχε να μετατεθώ ο άστυνομικός σταθμάρχης του χωριού κι' οι χωριανοί περίμεναν από μέρα σε μέρα τον αντικαταστάτη του.

Για τα μικρά χωριά με την ήσυχη, μονότονη ζωή τους, παρόμοια μικρογεγονότα παίρνουν σπουδαίο ενδιαφέρον στα μάτια των χωριανών. Κι' έτσι κείνες τις ημέρες μικροί και μεγάλοι δεν είχαν άλλη συζήτηση παρά για το νέον «καπετάνιο» που θα τους έρχόταν. Θάταν καλός, βολικός, ή θάταν κανένας αγριάνθρωπος, με μακριές μουστάκες, που δε θα τους άφινε σε χλωρό κλαρί, σαν κείνον πούχαν κάποτε—Μαστραπά τον λέγανε, αγύρευτος νάναι!—κι' είδανε και πάθανε ως που να τον διώξουν με τα πολιτικά μέσα του προέδρου τους;

Και νά, ένα πρωί, κεί που καθόμαστε με τον Τάσο στο καφεενάκι (μοναχά καφεενάκι θα μπορούσε κανείς να το πη; Τι θέλεις και δεν ήταν αυτό το μπαχαλί; και μπακάλικο, και μαννάκι, και φαρμακείο ως και... κουρετό ακόμη!) του μπάρμπα-Γιώργη του Ζαχού και περιμέναμε τον Κώστα, που άργούσε πάντα να συ-πνήσει,—ο φίλος μας είχε βαλθεί να χορτάσει τον ύπνο το μήνα αυτό της

αδείας του—τον βλέπουμε άξαφνα να ξεπροβάλλει, τρεχάτος, απ' ένα καλντιρίμι, ξεκαρδισμένος στα γέλια. Και χωρίς να μās καλημερήσει βιάστηκε να μās πη το ευχάριστο νέο του:

—Ποιός λέτε, παιδιά, πως είναι ο νέος άστυνομικός σταθμάρχης; Είμαι ο Πάνος ο Μαντάς, ο Κολοκύθας!

—Ο Πάνος ο Μαντάς; Σώπα! Και ποῦ το ξέρεις;

—Μωρέ τον είδα με τα μάτια μου, σās λέω, τώρα που έρχομουν! Τον φέρνανε οι χωριανοί εν πομπή και παρατάξει. Ήταν κωμωδία...

—Μα τότε θα γελάσει και το παραλόδο κατόικι! πρόθεσε ο Τάσος. Και πούναι τώρα;

—Του ξεφορτώνουν τα πράγματά του οι άγωγιάτες στο άστυνομικό... μέγαρο!

—Εμπρός, λοιπόν—είπα εγώ και σηκώθηκα απ' την καρέκλα μου—πάμε να τον δούμε. Μη καθόμαστε.

—Θα του πέσει ταμπλάς του κακόμοιρου σαν μās δει έδω, συμπέρανε ο Κώστας.

Και κινήσαμε για να δούμε το φίλο μας τον Κολοκύθα, το νέον άστυνομό του χωριού.

Ο Πάνος ο Μαντάς ή Κολοκύθας,—αν προτιμάτε—που τόσο συχνά τον αναφέραμε στις μαθητικές μας αναμνήσεις και γελάγαμε με τα κατορθώματά του, ήταν συμμαθητής μας από το γυμνάσιο. Απ' την πρώτη μέρα που είδαμε, μέσ' στην τάξη, στην τη κεφαλή του, πάνω σε δυο στενούς ώμους, γεμμένη λίγο προς τα δεξιά, οά να μη τα κατάφερνε ο λιγνός του λαιμός να κρατήσει όρθιο τόσο βάρος—ο νέος μας συμμαθητής είχε χάσει πιά τόνομά του. Του το αντικαταστήσαμε με το παρατσούκλι: Κολοκύθας.

Μ' αλήθεια, τί κεφαλή ήταν κείνη! Στενή κάπως προς τα κάτω άρχιζε να πλαταίνει προς τα πάνω, ως που κατέληγε σ' ένα είδος ταράτσας, στρωμένης με κάτι άγριόμαλλα σαν άφάνες. Σωστή νεροκολούθα, από κείνες που ξεραίνουν οι χωριανοί στον ήλιο και τη χρησιμοποιοῦν για μέγαλα κανάτια του νερού. Κολοκύθα λοιπόν τον βγάλαμε και τοῦμενε το παρατσούκλι για καλά! Για να το επισημοποιήσουμε μάλιστα, μία μέρα που έλειπε απ' τα Έλληνικά, καταφέραμε το θρανάριχ του να τον αναφέρη ως απόντα στον καθηγητή με το παρατσούκλι του.

—Παναγιώτης Κολοκύθας! άπών τρίτου θρανίου!

Τί πανδαιμόνιο έγινε τότε μέσ' στην τάξη! Τι ποδοκροτήματα! τί σφυρίγματα! τί φωνές! Ζήτη ο Κολοκύθας! Ζήτη ο Κεράλας! Νά μās ζήση! Μά όταν κατέβηκε άγριεμένος ο καθηγητής απ' την έδρα κι' άρπαξε στα χέρια του τον καλό σου το θρανάριχ, σωπάσαμε όλοι στη στιγμή.

Μία μέρα όμως, ο ίδιος ο Έλλη-νιστής που τον είχε σκάσει με τα λάθη του στο Συνακτικό, δε βάστηξε και τοῦ το φώναξε,

—Μωρέ καλά σε λένε Κολοκύθα οι συμμαθητά σου! Άχερα έχει μέσα αυτή ή κεφαλή!

Τελος πάντων δεν περνούσε μέρα που να μην είχαμε κι' ένα νόστιμο έπεισόδιο με τον Κολοκύθα. Δεν τον άφίναμε τον κακομοιρή ήσυχο ούτε στιγμή. Ως που έλδε κι' άπόειδε κι' αυτός ότι δε θα γλύτωνε ποτέ από μās, κι' αποφάσισε να μās εκδικηθή. Κατέστρωσε λοιπόν ένα σχέδιο στρατηγικώτατο—κι' άς τον λέγαμε μεις μπουνταλά. Και νά, πως μās εκδικήθηκε:

Ο μαθηματικός μας, πουταν έργονης, ήταν νοικήρης στο σπίτι τους. Όταν πλησιάζανε οι μέρες των διαγωνισμάτων διέδωσε ο προκομένος μας ο Κολοκύθας πως ήξερε τα θέματα που θα μās έδινε ο μαθηματικός στο διαγωνισμό του. Σκαλίζοντας μία μέρα στο συρτάρι του γραφείου του βρήκε τάχα το χαρτί που τάχε γράψει. Από στόμα σε στόμα τόμαθε όλη ή τάξη. Το να ξέραμε από τώρα τα θέματα του διαγωνισμού των μαθηματικών, θάταν για μās μία μεγάλη ανακούφιση τις μέρες αυτές της άγωνίας και της έξαντλητικής μελέτης. Έπρεπε λοιπόν με κάθε θυσία να καταφέρουμε το Μαντά να μās πη. Απ' έδω λοιπόν τον έχουμε, απ' εκεί το έχουμε—είχαμε ξεχάσει πιά το παρατσούκλι του! τοῦ όρκιζόμαστε μάλιστα πως δε θα τον ξαναπειράξουμε άλλη φορά—τον καταφέραμε να μās πη το σωτήριο μυστικό του.

—Αλήθεια μās λές, μωρέ Πάνο, αυτά είναι τα θέματα: Είσαι σίγουρος; Μη μās πάρεις στο λαιμό σου;

—Ναί, ναί σās λέω, έκανε ο Πάνος κουνώντας την κολοκύθα του. Αφού έχει σημειώσει πάνω στο χαρτί ο μαθηματικός: «Θέματα για το διαγωνισμό».

—Και πούναι το χαρτί που τάχε γράψει; τον ρώτησε κάποιος.

—Μά δεν το πήρα το χαρτί, έκανε ο Πάνος θυμώνοντας τάχα για τις άμφιβολίες μας, για να μη με καταλάβει. Μόνο που τα άντέγραψα...

Σίγουροι λοιπόν πως τον είχαμε δώσει το γαϊδάρό μας, δεν άνοιξαμε οι περισσότεροι, ούτε την Άλγεβρα, ούτε τη Γεωμετρία κείνες τις ημέρες. Γιατί να κοπιάσουμε άδίκως, δικαιολογούμαστε στον έαυτό μας, αφού τα ξέραμε από τότε τα θέματα;

Και νά, σε λίγες μέρες έφτασε κι' ή σειρά των μαθηματικών. Με τα καλάμαρία και τις σφραγισμένες κόλλες μπροστά μας, περιμέναμε να μās πη ο καθηγητής μας τα θέματα.

—Λοιπόν είσαστε έτοιμοι; μās φωνάζει για δεύτερη φορά. Γράψτε από πάνω, τι σās είπα: Διαγωνισμα είς τα μαθηματικά, τ' όνομά σας και την ήμερομηνία; Γράψτε τώρα τα θέματα. Θά σās δώσω δυο θέματα έκ της Άλγέβρας και δυο έκ της Γεωμετρίας και θά λύσετε από ένα.

Κι' άρχίζει να μās υπαγορεύει το πρώτο θέμα. Τόμπολα!... Το άλγεβρικό πρόβλημα δεν είναι απ' εκείνα που μās είχε πει ο Κολοκύθας! Γενική άπογοήτευση και μουρμουρίσματα σ' όλη την τάξη.

—Πάει, μās την έσκασε ο παλιό Κολοκύθας! μου ψιθυρίζει ο διπλανός μου—που δεν ήταν άλλος απ' τον Κώστα.

—Δεν πιστεύω, του λέω. Για να δούμε και τάλλα. Μπορεί να τάλλαξε τ' ένα θέμα ο καθηγητής.

Μά και με το δεύτερο και με το τρίτο και με το τέταρτο τα ίδια! Κανένα δεν ήταν από τα περίφημα θέματα του αναθεματισμένου Κολοκύθα. Μās την είχε σκάσει! Τώρα τί θά γινόμαστε που δεν είχαμε ιδέα από τα προβλήματα και τα θεωρήματα που έπρεπε να λύσουμε;

Όταν τέλειωσε ο καθηγητής, άναδρασμός βασίλευε σ' όλη την τάξη. Ο καλός σου ο Πάνος, γελώντας από μέσα του για το φιάσκο που είχε σκαρώσει, κρυφοκοίταζε τους γειτόνους του, στρέφοντας δώ κι' εκεί την ανοικονόμητη κεφαλή του. Όπου όμως κι' αν έστρεφε δε συναντούσε παρά άγριες ματιές που τον κεραυνοβολούσαν. Οι διπλανοί του μάλιστα άρχισαν και τις έχθροπραξίες: να τον κλωτσούν στα κρυφά και να τον σπρώχνουν με τους άγκωνες τους.

Ο καθηγητής μας, που κατάλαβε το θυμό μας και την άπόγνωσή μας άπόρησε:

—Μά τί, σās φαίνονται δύσκολα τα θέματα που σās έδωσα και σās βλέπω κακομουτριασμένους; Για ένα διαβασμένον είναι πολύ εύκολα. Εμπρός λοιπόν!

Μά μεις καθόμαστε πάνω σ' άνα-

μένα κάρβουνα. Τι να γράψουμε; Το μηδενικό τόχαμε σίγουρο! Έώναμε με την άκρη του κοντυλοφόρου τα κεφάλια μας και κοιτάζαμε ο ένας τον άλλο σά χαμένοι. Μόνο καμιά δεκαριά, και μάζι μ' αυτούς κι' ο Πάνος, είχαν σκύψει στις κόλλες τους και έγραφαν.

—Γιατί δε γράφετε σεις; μās φωνάζει απ' την έδρα, θυμωμένος τώρα, ο μαθηματικός. Όποιος δε ξέρει κανένα από τα θέματα να μου δώσει την κόλλα του και να πηγαίνει.

Άρχισαμε τότε να σηκωνόμαστε ένας-ένας και νάφινουμε άγραφες τις κόλλες μας πάνω στην έδρα. Και καθώς περνούσαμε απ' το θρανίο που καθόταν ο Πάνος, του ρίχναμε κι' από μια άγρια ματιά, οά να του λέγαμε: έδωα και τα λέμε! Μ' αυτός έκανε τόν καφκακόμοιρο, πως δε μās βλέπει.

Σαν είδε ο καθηγητής μας πως κόντευε νάδειάσει όλη ή τάξη, στάματσε τους τελευταίους που πηγαιναν να φύγουν.

—Για σταθήτε σεις! Έδω κάτι συμβαίνει. Γιατί δε διαβάσατε; Πολλοί από σās είναι καλοί στο μάθημά μου. Έλα δώ, Σαρρή! Πές μου γιατί δε διάβασες; Έσύ στο πρώτο διαγωνισμα έχεις έννιά. Η θά μου πής τί σημαίνει αυτό, ή δε θά ξανάρθης στο μάθημά μου αν δε φέρεις μαζί σου και τον κηδεμόνα σου!

Κρύος ιδρώτας τον περιέλουσε τον φουκαρά τον Τάσο. Και μη μπορώντας να κάμει αλλοίως, είπε στον καθηγητή, κομπιάζοντας σε κάθε του λέξη, όλη την αλήθεια. Τη δουλειά δηλαδή που μās είχε καταφέρει ο Πάνος ο Μαντάς.

—Α, έτσι λοιπόν; Βρέθηκε ένας ήλιθιος να σās κοροϊδέψη και σεις φανήκατε άμέσως πρόθυμοι να τον πιστέψετε, για ναποφύγετε το διάβασμα; Πολύ καλά! Σήκα πάνω, Μαντά! Γιατί τόκανες αυτό;...

Α! να τον βλέπατε αυτή τη στιγμή τον καλό σου τον Πάνο, καθώς σηκώθηκε απ' το θρανίο, κατακόκκινος σαν τη παπαρούνα, και στάθηκε μπροστά στον καθηγητή. Ήταν άξιολύπητος παρ' όλο το κακό που μās είχε κάνει.

—Τόκανα γιατί με κοροϊδεύαν και δε μάφιναν ήσυχο ούτε στιγμή, τόλμησε να δικαιολογηθή.

—Για να τους εκδικηθή λοιπόν τόκαμες ε; και φράπ! άστραψε ένας κατακέφαλος στην κολοκύθα του, που την έκανε να γείρη προς τα δεξιά. Χάσου από τα μάτια μου, και θά σε διορθώσω για το κατόρθωμά σου αυτό! Όσο για σās, μās λέει, θά πάρτε

ἀπὸ ἑνα μηδενικὸ νὰ μάθετε ἄλλη
φορὰ νὰ τεμπελιάζετε. Πηγαίνετε!

Ἐμεῖς καταντροπιασμένοι, φύγα-
με. Μὰ πὺ νὰ τολμήσῃ νὰ ξεμυτί-
σῃ ἀπ' τὴν πόρτα ὁ Πᾶνος, πὺ θὰ
τὸν κάναμε ὅλοι τάλαιτοῦ ἂν ἐπεφτε
στὰ χέρια μας. Τὸν λυπήθηκε ὁ κα-
θηγητής μας, πὺ τὸν ἔδλεπε νὰ τρέ-
μει ἀπ' τὸ φόβο του, καὶ τὸν πήρε
μαζί του φεύγοντας.

Ἀπ' τὴν ἡμέρα κείνη δὲ ξαναπά-
τησε στὸ γυμνάσιο τὸ πόδι του ὁ Κο-
λοκύθας. Πῆρε ἀποφοιτήριο καὶ γρά-
φτηκε στὸ δεύτερο γυμνάσιο. Τέ-
τοιος φόβος τὸν εἶχε καταλάβει! Ὁ-
ταν ἔδλεπε ἀπὸ μακριὰ κανέναν ἀπὸ
μᾶς, ἄλλαζε δρόμο ἢ, ἂν δὲ πρόφται-
νε, τῷδαζε στὰ πόδια.

Σὰν τελειώσαμε τὸ γυμνάσιο χάσα-
με τὰ ἴχνη του. Μία μέρα πὺ ρω-
τήσαμε τὴ μάνα του, ἔτσι γιὰ νὰ
γελάσουμε, πὺ βρίσκεται, μᾶς εἶπε
πὺς πῆγε νὰ καταταχτῇ στὴ χωρο-
φυλακή.

Καὶ νᾶ, τώρα,—ἔπειτα ἀπὸ τόσα
χρόνια—πὺ μαθαίναμε πὺς ἦρθε
ἀστυνομικὸς σταθμάρχης στὸ χωριὸ
πὺ παραθερίζαμε. Ἦταν νὰ μὴ πᾶ-
με νὰ τὸν δοῦμε; Τὸν φανταζόμαστε
μὲ τὴν ἀστυνομικὴ στολή καὶ τὸ πι-
λίκιο στὴν κολοκύθα του, καὶ γελά-
γαμε προκαταβολικὰ μαζί του—κα-
θὼς πηγαίναμε νὰ τὸν βροῦμε.

Ὅπως μᾶς εἶδε ξαφνικὰ μπροστά
του, τῷχασε ὁ φουκαρᾶς! Δὲ φαινό-
ταν καὶ τόσο ἐνθουσιασμένος γιὰ τὴ
συνάντησή μας αὐτὴ. Φοβόταν ἴσως,
πὺς θάρχίζαμε τὰ ἴδια στὸ χωριό,
πὺς ἔπρεπε νάχῃ τὸ κύρος τῆς...
ἀστυνομικῆς ἀρχῆς!

— Μωρὲ μπράβο Πᾶνο! τοῦπα γιὰ
νὰ τὸν ἐγκαρδιώσω. Τὰ κατάφερες
βλέπω νὰ γίνῃς καὶ καπετάνιος!

— Θυμᾶσαι, μωρὲ Πᾶνο, τί μᾶς
εἶχες σκαρώσει στὸ γυμνάσιο, τότε μὲ
τὰ διαγωνίσματα; τοῦχανε ὁ Τάσος.
Πὺς γλύτωσες τότε ἀπ' τὰ χέρια μας!..

— Ἐγὼ στοιχηματίζω, συμπέρανε
ὁ Κώστας γιὰ νὰ τὸν πειράξῃ, πὺς
ἀπ' τὸ φόβο σου πῆγες στὴ χωροφυ-
λακή. Σκέφτηκες πὺς μόνον ἂν ἡ-
σουνα κάθε μέρα μ' ἀστυνομικούς,
θῶσουν ἀσφαλισμένους ἀπὸ μᾶς...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

Ο ΜΑΓΟΣ ΤΩΝ ΦΙΔΙΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΛΕΟΝ ΛΑΜΒΡΥ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τὸ πανέρι ἔπεσε στὴ γῆ. Μὰ ὁ
Ἰνδὸς οὔτε ἔσκυψε κἄν νὰ τὸ πάρῃ,
μὴ συλλογιζόμενος παρὰ μονάχα τὴν
δική του σωτηρία.

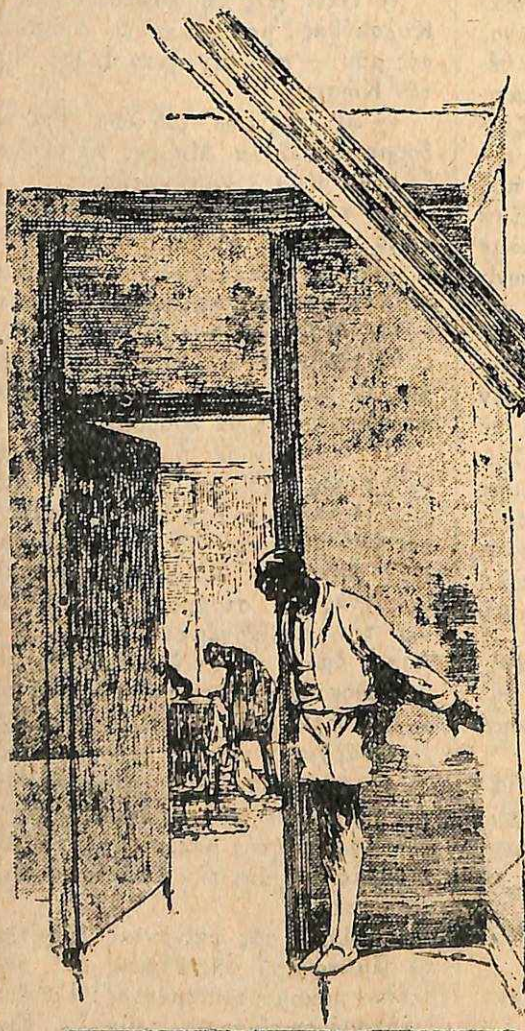
Ὅσῳ πύφτοντας, τὸ πανέρι ἄ-
νοιξε. Καὶ τὴν ἴδια στιγμή μὴ πε-
λώρια κόμπρα πετάχθηκε ἀπὸ μέσα
καὶ πήδησε στὸ κεφάλι τοῦ νέου.

— Πῆρα τὴν ἐκδίκησή μου, καὶ
φοβερὴ μάλιστα ἐκδίκηση, ψιθύρισε
ὁ Κεσάμπ. Θετικὰ ἢ θεῖα Καλὶ μὲ
προστατεῖ.

Ὁ Ἰνδὸς εἶχε πέσει χάμω σὰν μὴ
μᾶζα.

Τὰ χόρτα ἀναταράχθηκαν γιὰ μὴ
στιγμὴ. Τὸ φίδι ἀφοῦ ξεθύμανε, ἔ-
χοντας βρεῖ πάλι τὴν ἐλευθερία του
ἔτρεχε νὰ βρῇ κανένα ἀσφαλέστερο
καταφύγιο.

— Αὐτὴ ἦταν μὴ ἀπρόοπτη πε-
ριπέτεια στάλῃθαι! σκέφθηκε ὁ Κε-
σάμπ. Ὅλο παράδοξα πράγματα μοῦ
συμβαίνουν σήμερα.

«Μόνον ὁ Σάμυ γινώριζε τὴν αἰτία»
(Σελ. 67, στ. β').

Πλησίασε μὲ προφύλαξη τὸ σῶμα
πὺ κοιτόταν ἀκούνητο χάμω καὶ
προσπάθησε νὰ ἰδῇ τὰ χαρακτηριστι-
κά του· μὰ ὁ οὐρανὸς ἦταν συννεφια-
σμένος καὶ μέσα στὸ σκοτάδι δὲν
μποροῦσε νὰ ξεχωρίσῃ τίποτε. Σή-
κωσε λοιπὸν τὸ καλάθι του καὶ ἔτοι-
μαζόταν νὰ φύγῃ, ὅταν ἔξαφνα τὸ
φεγγάρι βγήκε γιὰ μὴ στιγμή ἀπ'
τὰ σύννεφα καὶ φώτισε τὴν φύση μὲ
τὸ χλωμὸ του φῶς.

Ὁ Κεσάμπ κράτησε μὲ κόπο μὴ
φωνῇ. Εἶχε ἀναγνωρίσει τὸν ἄνθρω-
πο πὺ ἦταν ξαπλωμένος στὰ πό-
δια του.

— Δὲν μπορεῖ νὰ κάνω λάθος! ψι-
θύρισε. Εἶναι ὁ Σάμυ, ὁ πιστὸς ὑπη-
ρέτης τοῦ πολεμιστοῦ Γιουγκάλ πὺ
εἶχα γνωρίσει κάποτε στὴν Βομβάη.
Τί νὰ γυρεῖ ἄραγε ἐδῶ;

Ἐστερα ἀπ' αὐτὴ τὴν πιστοποίη-
ση ὁ Κεσάμπ αἰσθάνθηκε γιὰ μὴ
στιγμὴ τὸν πειρασμὸ νὰ κοιτάξῃ καὶ
πάλι μέσα ἀπ' τὸ μισάνοιχτο παρά-
θυρο, μὴ ἢ φυσικὴ του φρόνη-
ση τὸν ἐμπόδιζε.

— Κανένα σπουδαῖο πρόσω-
πο θὰ κοιμᾶται ἐδῶ μέσα, σκέ-
φθηκε, ἢ κανέναν ἄνθρωπο
πὺ ὁ Γιουγκάλ θέλει νὰ ἐκδικη-
θῇ. Δὲν μπορῶ ἄλλοιως νὰ ἐξη-
γήσω τὴν ἐπίθεση τοῦ ὑπηρε-
τη τοῦ.

Ἐστερα ἀπὸ τὴν σοφὴ αὐτὴ
σκέψη ὁ Κεσάμπ ἀπομακρύν-
θηκε καὶ σκαρφάλωσε σ' ἑνα
κοντινὸ δέντρο μ' εὐκινήσια
μαῖμους. Σὰν ἔφθασε στὰ χον-
δρὰ κλαριὰ τοῦ δέντρου, ξετύ-
λιξε τὸ φαρδὺ ζωνάρι πὺ εἶχε
τυλιγμένο γύρω-γύρω στὴν μέση
του καὶ τὸ ἔδεσε ἀνάμεσα σὲ
δυὸ κλαριὰ. Σ' αὐτὴν τὴν πρω-
τότυπη αἰώρα ξαπλώθηκε ὁ μά-
γος τῶν φιδίων γιὰ νὰ περάσῃ
τὴν νύχτα του.

Τὰ φύλλα τοῦ δέντρου τὸν
ἐκρυβαν ὁλότελα καὶ ἔφθανε νὰ
ἔφεγγε λιγάκι τὸ φεγγάρι γιὰ
νὰ μπορῇ νὰ ἰδῇ, χωρὶς νὰ τὸν
βλέπῃ κανεὶς.

— Γιὰ τὴν ὥρα, σκέφθηκε,
τὸ καλύτερο πὺ ἔχω νὰ κάνω
εἶναι νὰ κοιμηθῶ. Ἄν τύχῃ
καὶ συμβεῖ τίποτε τὸ ἐξαιρετι-
κό, δίχως ἄλλο θὰ τὸ πάρω εἰ-
δηση.

Πόση ὥρα κοιμήθηκε ὁ Κε-
σάμπ στὴν αἰώρα του, αὐτὸ οὔ-
τε ὁ ἴδιος δὲν θᾶξερε νὰ τὸ πῇ.

Ἦχι περισσότερο ἀπὸ μὴ ὥρα,
ὥστόσο, ἀπ' ὅ,τι μποροῦσε νὰ
κρίνῃ ἀπ' τὴν θέσῃ τοῦ φεγγα-
ριοῦ. Ἐνᾷ χρεμέτισμα ἀκού-
στηκε ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ δέν-
τρο του καὶ αὐτὸ τὸν ξύπνησε.

— Κάποιος ἦρθε καὶ ἔδεσε
ἑνα ἄλογο στὸ δέντρο, σκέφθη-
κε ἀμέσως καὶ ἄρχισε νὰ κοι-
τάξῃ γύρω μὲ προσοχή, κρυμ-
μένος πίσω ἀπὸ φύλλα.

Πραγματικὰ ἑνα ζωηρότατο
σελωμένο ἄλογο ἦταν δεμένο
στὸ δέντρο καὶ χτυποῦσε μὲ ἀνυ-
πομονησία τὸ πόδι του στὸ χῶ-
μα, ἐνῶ παραπέρα λιγάκι, ἑνας
καθαλλάρης διεύθυνε τὸ ὑποζύ-
γιό του πρὸς τὸ χάνι.

— Ὁραῖα! εἶπε μέσα του ὁ
Κεσάμπ. Κάποια ἀπαγωγὴ πρό-
κειται νὰ γίνῃ δίχως ἄλλο. Ἄν
μὲ πάρῃ κανεὶς εἰδηση εἶμαι
χαμένος ἄνθρωπος.

Μ' αὐτὴ τὴν σκέψη ἀνατρί-
χιασε καὶ προσπάθησε νὰποφύ-
γῃ καὶ τὸ παραμικρότερο κίνη-
μα πὺ θὰ μποροῦσε νὰ τὸν προδώσῃ.

Μονομιάς ὁ καθαλλάρης σταμάτη-
σε τὸ ἄλογό του, πήδησε κάτω ἐλα-
φρὰ καὶ ἔσκυψε πρὸς τὴ γῆ.

— Εἶδε τὸ σῶμα τοῦ Σάμυ καὶ θέ-
λει νὰ δῇ τί ἔπαθε, σκέφθηκε ὁ μάγος.

Πραγματικὰ ὁ ἄγνωστος στεκόταν
ἀκούνητος καὶ παρατηροῦσε μὲ με-
γάλῃ προσοχή τ' ἄψυχο σῶμα τοῦ
νεκροῦ ὑπηρετῆ. Ἐξαφνα σήκωσε
τὸ κεφάλι του καὶ κοίταξε γύρω του,
σὰν νὰ ζητοῦσε ν' ἀνακαλύψῃ τὸν ἄ-
θέατο δολοφόνου. Στὸ φῶς τοῦ φεγ-
γαριοῦ πὺ ἔπεφτε στὸ πρόσωπό του
ὁ Κεσάμπ ἀναγνώρισε τὸ Γιουγκάλ.

— Καλὰ τὸ φαντάσθηκα, ψιθύρισε
Ποῖον θέλει ἄραγε νὰ κλέψῃ;

Ὁ Γιουγκάλ φοροῦσε πάλι τὴν πο-
λεμικὴ στολή του. Προχώρησε μὲ
ἀπειρες προσυλάξεις ὡς τὸ μισάνοι-
χτο παράθυρο καὶ πάλι στάθηκε καὶ
κοίταξε γύρω του.

Ἡ ἐξέτασις αὐτὴ φαίνεται πὺς τοῦ
φάνηκε ἱκανοποιητικὴ γιὰτὶ ἔβγαλε
τὸ σπαθὶ τοῦ ἀπὸ τὴν ζώνη του καὶ
τὸ κρέμασε στὴν σέλλα τοῦ ἁλόγου,
ἔβαλε ἑνα μαχαίρι ἀνάμεσα στὰ δόν-
τια του καὶ ἀνοίγοντας διάπλατα τὰ
παραθυρόφυλλα, πήδησε μέσα στὸ
δωμάτιο.

Πέρασαν λίγες στιγμές.

Ὁ Κεσάμπ δὲν ξεκολλοῦσε τὰ μά-
τια του ἀπ' τὸ σπῆτι, περιμένοντας
νὰ βγῇ ὁ πολεμιστής. Ἐξαφνα ἀνα-
τρίχιασε! Ὁ Γιουγκάλ παρουσιάστη-
κε στὸ παράθυρο κρατώντας στὴν
ἀγκυλιά του ἑνα κοριτσάκι ἀναίσθητο
ἢ ἀποκοιμισμένο.

Στὰ δόντια του βαστοῦσε πάντα τὸ

«Ἡ κόμπρα πήδησε στὸ κεφάλι τοῦ νέου»
(Σελ. 78, στ. β').

μαχαίρι του. Πῆγε κοντὰ στ' ἄλογό
του, ξάπλωσε τὴν αἰχμάλωτό του ἐ-
πάνω στὴν σέλλα καὶ ὕστερα πήδησε
καὶ ὁ ἴδιος. Τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ
ἔπεφτε ἄπλετο ἐπάνω τους.

— Μὰ τὸ μεγάλο Βράχμα, δὲν κά-
νω λάθος! σκέφθηκε ὁ Κεσάμπ. Αὐ-
τὸ τὸ παιδί εἶναι τὸ κοριτσάκι τοῦ
τραίνου. Ὁ πατέρας τῆς μοῦ ἔδωσε
τέσσερα χρυσὰ νομίσματα. Θὰ τὴν
σώσω.

Γιὰ τὴν στιγμή ὁ φτωχὸς μάγος
περιοριζόταν μονάχα στὸ νὰ παρακο-
λουθῇ τὸν Γιουγκάλ. Νὰ κατεβῇ ἀπὸ
τὸ δέντρο καὶ νὰ τὰ βάλῃ μὲ τὸν πο-
λεμιστὴ, θὰ ἦταν ἐντελὴς ἄσκοπο.
Αὐτὸς ἦταν ἄσπλος καὶ ἀδύνατος καὶ
ὁ Γιουγκάλ ἦταν ἑνας πελώριος ἄν-

τρας ὀπλισμένος ὡς τὰ δόντια.
Αὐτὸ πὺ ἐνδιέφερε γιὰ τὴν ὥ-
ρα τὸν Κεσάμπ, ἦταν τὸ νὰ ἰδῇ
ποιὰ διεύθυνση θὰ ἔπαιρνε ὁ
καθαλλάρης.

Μόλις ἔφθασε κάτω ἀπὸ τὸ
δέντρο ὅπου ἦταν κρυμμένος ὁ
μάγος, ὁ Γιουγκάλ ἔλυσε τὸ
δεύτερο ἄλογο καὶ δίχως νὰ γυ-
ρίσῃ τὸ κεφάλι του ξεκίνησε
μὲ καλπασμό, διευθυνόμενος κα-
τὰ τὸν βορᾶ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'
Θλιβερὸ ξύπνημα

Μόλις ξύπνησε κατὰ τὸ γλυ-
κοχάραγμα ἢ κυρία Οὐτλίων
ἔρριξε βιαστικὰ τὴν ρόμπα τῆς
ἐπάνω τῆς καὶ ἔτρεξε στὴν κά-
μαρα τῆς Μαίρης. Ἐνα ἄκρι-
στο προαίσθημα τῆς ἐσφίγγε τὴν
καρδιά, εἶχε ἰδεῖ ἄσχημα ὄνει-
ρα καὶ τῆς φαινόταν πὺς κά-
ποιος κίνδυνος ἀπειλοῦσε τὴν
Μαίρη.

Φαντάζεται κανεὶς τὴν ταρα-
χὴ τῆς, ὅταν μπαίνοντας μέσ'
στὴν κρεβατοκάμαρα τῆς κόρης τῆς
εἶδε πὺς τὸ κρεβάτι ἦταν ἄδειο.

Φώναξε ἀμέσως τὸν ξενοδόχο καὶ
προσπαθώντας νὰ κἀνῃ τὴ φωνὴ τῆς
σταθερὴ, τὸν ρώτησε ἂν εἶχε δεῖ τὴ
κόρη τῆς νὰ βγαίνῃ ἔξω.

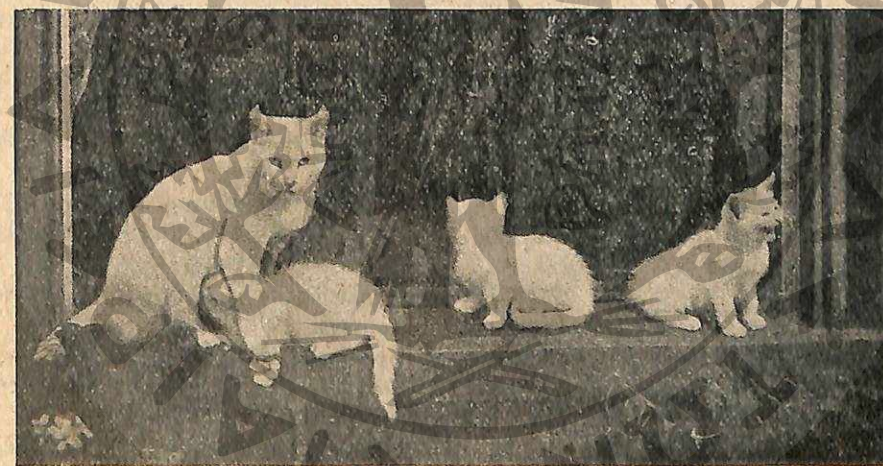
Ὁ Ἰνδὸς προσποιήθηκε τὸν ἐκ-
πληκτο, δῆλωσε πὺς μόλις εἶχε ξυ-
πνήσει, πὺς δὲν εἶχε δεῖ κανένα καὶ
πὺς πιθανὸν ἢ δεσποινὶς νὰ βγῇκε
περίπατο.

Ἡ κυρία Οὐτλίων ἐξαλλῇ ἔτρεξε
τότε νὰ ξυπνήσῃ τὸν ἄντρα τῆς.

Στὰ πρῶτα λόγια τῆς γυναίκας τοῦ
ὁ κύριος Οὐτλίων ἔγινε κατάχλωμος
καὶ ντύθηκε βιαστικὰ.

— Δυστυχισμένη μου Ἑλλεν, εἶ-
πε, φοβάμαι πολὺ πὺς ὅλα αὐτὰ εἶ-

ΕΙΚΟΝΕΣ... ΓΑΤΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ἡ Χιονία καὶ τὰ Χιονόπουλα

ναι ή εκδίκηση του πολεμιστή,

— Ποιανού πολεμιστή; ρώτησε ή δυστυχισμένη μητέρα.

— Εκείνου του Μπεναρές.

— Ω, Τζέιμς! Τι λές!

— Πρέπει να ρωτήσουμε τον Σά-
μου. Πού βρίσκεται;

— Τον Σάμου; Έχεις δικιο, Τζέιμς.
Δέν τον είδα όμως πουθενά.

Φώναξαν και πάλι τον ξενοδόχο
και τον ρώτησαν, μα ξανά αυτός σή-
κωσε τα χέρια του στον ουρανό και
πήρε δλους τους θεούς της ινδικής
θρησκείας για μάρτυρες ότι δέν είχε
ιδέα για τίποτε.

Δέν είχε ιδεί κανένα! Δέν ήξερε
τίποτε! Ο Σαχίμπ έπρεπε να δώση
πίστη στα λόγια του.

Ο κ. Ουίλσον σήκωσε τους ώμους
ένω ή γυναίκα του έπεφτε σε μια
καρέκλα και νικημένη από την λύ-
πη ξεσπούσε σε ακράτητα κλάμματα,
αυτός βγήκε βιαστικός από το χάνι.

(Ακολουθεί)

KIMON AΛKIANΣ

Ο ΚΑΒΟΥΡΑΣ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μια φορά κι' έναν καιρό ήταν έ-
νας άντρας και μια γυναίκα και δέν
είχαν παιδιά. Ο άντρας ήταν γεωρ-
γός, μα έκανε και τον ψαρά. Κάθε
μέρα έρριχνε τα δίχτυα του κι' ύστε-
ρα πήγαινε και τα σήκωνε κι' αν έ-
θγαζε κανένα ψαράκι, τ'όφερνε της
γυναίκας του και το μαγειρεύαν και
τ'ότρωγαν.

Μια μέρα έτυχε να ρίξη τα δίχτυα
του κι' όταν τα σήκωσε δέν βρήκε
μέσα κανένα ψάρι, παρ'ό μονάχα έ-
να μεγάλο κάβουρα, που τόσο μεγά-
λο δέν είχε ξαναδεί ποτέ του. Τόν
πήρε μαζί του και τον έφερε της γυ-
ναίκας του.

— Ένα τέτοιο μεγάλο κάβουρα δέ
ξέρω πώς τον μαγειρεύουν, είπε εκεί-
νη. Άς τον βάλουμε τώρα μέσα σε
τουτό το πιθάρι μη μας φύγει, κι' αυ-
ριο ρωτώ τη γειτόνισσα πώς να τον
μαγειρέψω.

Έβαλαν τον κάβουρα λοιπόν μέσα
σ' ένα μεγάλο πιθάρι κι' εκείνοι κά-
θισαν κι' έφαγαν και κοιμήθηκαν.
Μά την άλλη μέρα τον είχαν πιά ο-
λότελα ξεχάσει κι' έτσι έμεινε ο κά-
βουρας μέσ' στο πιθάρι και μεγάλω-
νε και δυνάμωνε κι' έγινε άλλος τό-
σος.

Θά είχε περάσει επάνω κάτω ένας
χρόνος, κι' έφτασε τ' Άγιο-Βασι-
λιού. Εκεί που κάθισαν λοιπόν ο
άντρας κι' ή γυναίκα στο τραπέζι για
να φάνε, άκουσε μια φωνή:

— Θέλω κι' εγώ φαί! Μητέρα,
θέλω κι' εγώ φαί!

— Καλέ, ποιός φωνάζει έτσι; ρω-
ράει ο ψαράς τη γυναίκα του.

Σηκώνοντας, ψάχνουν απ' έδω,
ψάχνουν απ' εκεί, δέν βρίσκουν που-
θενά κανέναν. Καμμιά φορά ανοίγουν
το πιθάρι και τί να δούν μέσα; Τόν
κάβουρα! Κι' είχε μεγαλώσει τόσο,
που δέν τον χωρούσε πιά το πιθάρι
και μόλις του άνοιξαν έπλωσε τις
ποδάρες του και βγήκε έξω.

Κάθισε λοιπόν ο κάβουρας στο
τραπέζι ανάμεσα στον ψαρά και στην
γυναίκα του και έτρωγε κι' αυτός
σάν άνθρωπος και μιλούσε και τους
έλεγε «μάννα» και «πατέρα».

Από κείνη την ημέρα είχαν ο ψα-
ράς κι' ή γυναίκα του τον κάβουρα
σάν παιδί τους. Τόν έβαζαν κι' έτρω-
γε μαζί τους, του έστρωναν και κοι-
μόταν δίπλα τους και τον κονάκευαν
σάν να ήταν αληθινό παιδί.

Μια μέρα εκεί που καθόνταν στο
τραπέζι και έτρωγαν, λέει ο ψαράς
της γυναίκας του:

— Άκουσα, γυναίκα, πώς ο βασι-
λιάς μας προξενολογεί την θυγατέ-
ρα του να την δώση στο βασιλόπουλο
της Άγγλιας.

Πετάγεται ο κάβουρας και λέει:
— Κι' είναι ωραία αυτή ή βασι-
λοπούλα;

— Ωραία; λέει ο πατέρας του.
Άμ' δέν υπάρχει ωραιότερή της σ'
όλα τα βασίλεια!

— Τότε, πατέρα μου, να π'ας να
π'ης στον βασιλιά, να μ'ην δώση την
κόρη του στο βασιλόπουλο της Άγ-
γλιας, αλλά να την δώση σε μένα
για γυναίκα μου.

— Τι λές, παιδί μου! λέει ο πατέ-
ρας του. Θά δώξη ο βασιλιάς μας το
βασιλόπουλο της Άγγλιας που είναι
ωραίος σάν τον άγγελο και θά δώση
την κόρη του σε σένα;

— Πήγαινε συ και γύρεφέ του την
και μη σε νοιάζει άλλο.

Τί να κάνη ο καϊμένος ο πατέρας
του; Σηκώνεται το άλλο πρωί και
βάζει τα καλά του και πάει στο πα-
λάτι.

— Τι γυρεύεις; τον ρωτάνε οι
στρατιώτες που φύλαγαν απέξω.

— Γυρεύω να ιδω τον άφέντη τον
βασιλιά.

— Τούτη την στιγμή δέν μπορείς,
γιατί βρίσκεται μαζί με το βασιλό-
πουλο της Άγγλιας που ήρθε για
να τελειώσουν τα προξενεία. Κάθισε,
περίμενε.

Κάθισε ο καϊμένος ο ψαράς και
περίμενε ώρες των ωρών, ώπου τον
περάσανε μέσα στον βασιλιά.

— Τι θέλεις; τον ρωτάει ο βασιλιάς.

— Βασιλιά μου, πολυχρονεμένο,
λέει ο ψαράς, έχω ένα γιό κι' είναι

κάβουρας. Και άκουσε πώς ή κόρη
σου ή βασιλοπούλα δέν έχει το ταίρι
της στην όμορφη και μ' έστειλε να
σου την ζητήσω για γυναίκα του.

— Άκουσε, του λέει ο βασιλιάς για
να τον ξεφορτωθ'η. Να π'ης του γιού
σου πώς θά του δώσω την κόρη μου
γυναίκα, αν μου φέρη ένα τσαμπι
σταφύλι, που να είναι τόσο, ώστε να
φάω κι' εγώ και ο στρατός μου, και
να πατήσω και κρασί και πάλι να
περισσέψη.

Γυρίζει ο ψαράς κακά-ψυχρά στο
σπίτι του.

Τόν ρωτάει ο κάβουρας:

— Τόν είδες τον βασιλιά, πατέρα;

— Τόν είδα, παιδί μου.

— Και τί σου είπε;

— Τι ήθελες να μου π'η; Μο'ει-
πε πώς θά σου δώση την κόρη του
γυναίκα αν του π'ας ένα τσαμπι στα-
φύλι, που να φάη κι' αυτός και ο
στρατός του και να πατήση και κρα-
σί και πάλι να περισσέψη. Γίνεται
ένα τέτοιο πράγμα;

— Μπα; και γι' αυτό στενοχω-
ριέσαι; Να π'ας στο γιαλό και να φω-
νάξης: «Κάβουρα, μεγάλε κάβουρα,
μου είπε ο άδελφός σου ο κάβουρας
να μου δώσης το τσαμπι το σταφύλι».
Και άμα εκείνος στο δώση, το πη-
γαίνεις στο βασιλιά.

Πάει ο ψαράς στο γιαλό και φω-
νάζει:

— Κάβουρα! μεγάλε κάβουρα!

Στή στιγμή βγαίνει απ' το γιαλό
ένας κάβουρας, μα τί κάβουρας! Τρεις
φορές μεγαλύτερος από τον δικό του.

— Τι όρίζεις; του λέει.

— Μο'ειπε ο άδελφός σου ο κά-
βουρας να μου δώσης το τσαμπι το
σταφύλι.

— Μετά χαράς, λέει εκείνος.

Κάνει μια βουτιά στη θάλασσα
και σε λίγο φανερώνεται πάλι και δί-
νει του ψαρά ένα ωραίο σταφύλι, ού-
τε μικρό, μα ούτε και μεγάλο.

Το παίρνει εκείνος και το πάει
στον βασιλιά.

— Τώρα είναι που θά πάθω
το μεγάλο ρεζιλίκι, έλεγε από μέ-
σα του.

— Το έφερες το σταφύλι; τον ρω-
τάει ο βασιλιάς, μόλις τον είδε.

— Το έφερα, πολυχρονεμένο μου
βασιλιά, όρίστε.

— Αυτό θά το κάνω δυο χαψιές,
λέει ο βασιλιάς.

Το παίρνει στα χέρια του, κόβει
μια ρόγα για να φάη, φυτρώνουν στη
θέση της δέκα. Κόβει άλλη μια, γί-
νονται άλλες δέκα. Τρώει, τρώει, που
χόρτασε πιά και δέν μπορούσε να
φάη άλλο, μα το σταφύλι έμεινε άκέραιο.

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΟΥ ΠΟΝΟΥ ΤΑ ΠΑΛΑΤΙΑ

Στου πόνου τα παλάτια
με δακρυσμένα μάτια
τις νύχτες ξαγρυπνώ με το φεγγάρι.
Στο παραθύρι μόνη
μι' άχτιδα άσημώνει
της λεύκας άντικρύ μου το κλωνάρι.

Στου πόνου τα παλάτια
σ' όλα τα σκαλοπάτια
της φαμακίλας βγαίνει το χορτάρι.
Άτέλειωτη αλόη,
και τάφου μοιολόγ'
άχολογεί έδω κάποιον δοξάρι.

Στου πόνου τα παλάτια
της ζήσης μου τα πλάτεια
τά διάβηκα βασίλισσα, δωμένα!
Βασίλισσα... στον πόνο
σε πυραμένο θρόνον
και μ' άγκαθένιο στο κεφάλι στέμμα.

Στου πόνου τα παλάτια
μ' δλόχουσα κανάτια
ρουφάω το κρασί. Σωστό φαμάκι!
Ω... Στης χαράς τη διάβα
δέν ήταν νάμουν σκλάβο
να ξεδιψάω μες τ' άπλο ρυάκι!..

Στου πόνου τα παλάτια
μονάχα για τα μάτια
φοράω τη δακρύπλεκτη πορφύρα.
Πώς νοσταλγώ καλύβι
που τη χαρά να κρύβη
Χωμένο μες των λουλουδιών τα μύρα.
Βασίλισσα του Πόνου

ΕΝΩ ΑΝΟΙΓΟΥΝ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Ως που νάρθη ή σειρά μου π' άρ-
γο'υσε προχθές στο βιβλιοπωλείο, στε-
κόμουν κοιτάζοντας γύρω-γύρω τους
λογι'ω-λογι'ων ανθρώπους, που ήταν με-
σα. Πιό κοντά απ' τους άλλους ήταν
ένας μεσόκοπος χωριάτης, λιοκαμένος
με ξεραγιάνο πρόσωπο και με μου-
στάκια γυριστά. Λίγο σκυφτός, προ-
σταθούσε να φωνάξη έναν υπάλληλο,
που έφερε πέρα δώδεκα για να περιποιη-
θ'η μια κυρία μ' ένα δεκάχρονο παιδά-
κι που στο πρόσωπό του έβλεπε ίχνη
της στενοχωρίας για το άνοιγμα των
σχολειών. Η κυρία κρατούσε ένα κα-
τάλογο κι' έλεγε τί και τί ήθελε, και
το παιδί νεύριαζε ξεσπάζοντας διαρ-
κώς στον υπάλληλο.

— Μά, μαμμά, δες τί τετράδια μου-
φερε. Δέν τα θέλω. Άν έχετε απ' τ'
άλλα καλά, άλλω'ως πάρτα πίσω.
Κι' ο υπάλληλος τσακίζοταν να τ'
αλλάξη καθησυχάζοντας τον μικρό κύ-
ριο. Δίπλα μου ο χωριάτης φώναζε κά-
θε φορά τον υπάλληλο που τον έβλε-
πε να διευθύνεται προς το μέρος του.

— Άντε να ζ'ης, παιδάκι μου, έλα
και νύχτωσα. Πρέπει να γυρίσω από-
ψε στο χωριό... Φτάνει που έχασα
το μεροκάματο σήμερα.
Τέλειωσαν τα ψώνια του μικρού κι'
άκουσα την κυρία να λ'η.

— Στείλτε τα στο γραφείο, μαζί με
το λογαριασμό.

Κι' ύστερα αφού πήρε τ' άγόρι απ'
το χέρι, βγήκαν χωρίς να κοιτάξουν
πιά πίσω τους. Ο καϊμένος ο χωριά-
της παρακάλεσε αφού έφυγε ή κυρία!

— Δώσε μου να χαρ'ης ένα αλφαβη-
τάριο, μια πλάκα, ένα βιβλίο της Δ'
Δημοτικού, δέκα τετράδια, ένα μολύβι
και μια πένα.

Ο υπάλληλος έκανε ένα μορφασμό
κι' άρχισε να φέρη τις παραγγελίες,
ένω ο χωριάτης προσπαθούσε να τον
καλοπιάση με τις κουβέντες του.

— Τι να κάνης, παιδί μου; Νά, σή-
μερα με τη βροχή ήμουν αναγκασμένος
να κάνω τόσο δρόμο—και πώς θά γυ-
ρίσω το βράδυ—για να πάρω βιβλία
των παιδών μου. Άφου το λένε τώρα
όλοι πως πρέπει να μιλούν γραμματα,
ας μάθουν. Τι να τα κάνω; Να μη
μείνουν κούτσουρα σάν έμένα. Αυτά
κι' αυτά διάταξε ή κυρά δασκάλα και
σηκώθηκε ναρθω να τα πάρω.

Στό μεταξ' ο υπάλληλος τέλειωσε
το δέμα κι' ο άνθρωπος που στεκόταν
δίπλα του έβγαλε το κομπόδεμα για
να πληρώση. Ο υπάλληλος το'όδειξε
το ταμείο. Πήγε εκεί, άνοιξε το μαν-
τήλι του κι' έβγαλε σιγά-σιγά τα λε-
πτά, μετρώντας τις δραχμές μια μια κι'
αφίνοντάς τις κε' πάνω. Έδωσε τα ρέ-
στα πάλι στο μαντήλι του και πήρε το
δέμα. Το πρόσωπό του είχε μια έκφρα-
ση άλλοιωτική. Έξοδα για το σχολείο,
και τώρα που μπήκε ο χειμώνας, ένω
δέν ήξερε αν θάχαν να φάνε. Ύστε-
ρα, σκυφτός και με σιγανό βήμα βγήκε
απ' το βιβλιοπωλείο. Όταν ψώνισα
και γύριζα σπίτι μου συλλογίζομουν
άκόμα αυτόν το φτωχό πατέρα που
κατέβηκε απ' το χωριό κι' έχασε τη
μέρα του για χάρη των παιδιών του.

Ο μικρός κύριος δέ θά μάθαινε κ'αν
αν πληρώσει το λογαριασμό των βιβλίων
ο πατέρας του. Με άδιαφορία ή μάλ-
λον με νεύρα θά δεχόταν το βράδυ
τα βιβλία, γιατί αυτά θά του στερο'υ-
σαν τα παιχνίδια και τις τρέλλες του,
ένω τα χωριάτοπαιδα θά περίμεναν
στο κατώφλι τον πατέρα τους, να του
άρπάξουν τα ψώνια χαρούμενα, κι' ύ-
στερα στο φως του λυχναριού να ξε-
φυλλίσουν τα καινούργια βιβλία κοιτά-
ζοντας τις ζωγραφίες...

Ανθισμένη Δεμονία

ΤΟ ΥΔΡΟΠΛΑΝΟ

Άκόμα δέν είχε βγει ο ήλιος εκείνο
το πρωινό, και τα νερά της θάλασσας
ήταν ακόμα ήσυχα, και μόνο μερικά
κυματάκια ήταν στην επιφάνεια, κά-
νοντας τα νερά της ένα μεγάλο κι' ά-
τέλειωτο δαντελωτό σεντόνι.

Τίποτα δέν άκούγόταν, λές και ή φύ-
ση περιέρινε να υποδεχ'η έτσι ήσυχη,
τον βασιλιά της.

Έξαφνα, την ήσυχία εκείνη έκοψε
μια βοή, που γινόταν ολοένα δυνατό-
τερη. Κοίταξα προς τα εκεί, κι' είδα
πώς έρχοταν με όρμη, υπερήφανο και
καμαρωτό, ένα υδροπλάνο. Έσχισε τα
ήσυχα νερά της θάλασσας σηκώνοντας
ένα μεγάλο άφρό, κι' έπειτα, σά να
την περιφρονούσε, πέταξε στα ύψη.

Έκανε δυο, τρεις βόλτες ψηλά. Κι'
αφου έλαμψε στις πρώτες άκτίνες του
ήλιου, άφισε μια βοή, διώχνοντας τα
πουλιά που βρισκόταν στη διάβα του,
και κάνοντας τους ανθρώπους να γυ-
ρίζουν να το θαυμάζουν, που ήταν έ-

τσι ωραίο. Κι' αφού έκανε να το σέ-
βονται όλα γύρω, περήφανο κατέβηκε
πάλι ήσυχα, σά γαληνεμένα νερά της
θάλασσας, να ξεκουραστ'η, ένω άφινε
πίσω του ένα νερίνο αύλακι.

* *

Και τότε σκέφθηκα:

Περήφανο υδροπλάνο. Ίσως να μη
σκέφθηκε ποτέ, ότι εκεί που πετάς
ήσυχα, μια μικρή, τιποτένια βλάβη στη
μηχανή σου μπορούσε να ρίξη επάνω,
στην άπέραντη θάλασσα, τα σκορπι-
σμένα συντρίμια σου. Δέν είσαι παρ'ά
ένα δημιούργημα των ανθρώπων. Μό-
νο ή φύση είναι άθάνατη κι' αιώνια!

Αγραφιώτικη Φτέρη

* *

ΦΤΩΧΟΙ

Δυστυχισμένοι φτωχοί! Τί άσχημες
ημέρες έρχονται για σας τώρα! Πόσο
είσατε στενοχωρημένοι, όπου δέν ξέ-
ρετε αν θάχετε λίγο ψωμίκι αυτές τις
άγιες μέρες.

Πόσο σας λυπο'μαι! Πόσο μου σχί-
σατε την καρδιά, όταν χθές περ'ών-
τας, απ' το Δημαρχείο σας είδα μαζεμ-
μένους, με άγωνία και πίκρα ζωγρα-
φισμένη στο χλωμό πρόσωπό σας, να
περιμένετε να πάρете κάτι τί από το
Δήμαρχο, για να περάσετε αυτές τις
ημέρες. Κι' όλη αυτή ή άγωνία σας
ήταν μόνο και μόνο για εικοσιπέντε
δραχμές. Ένώ άλλοι χαλούν εικοσιπέν-
τε χιλιάδες, σε'ς πήρατε μόνο εικοσι-
πέντε δραχμές.

Κι' όμως γρονώντας σας είδα χα-
ρούμενους! Ίσως αυτές οι λίγες δραχ-
μές σας έδωσαν μια άκτίνα χαράς.
Ποιός ξέρει! Θά δώση ο Θεός κάπο-
τε να περάσετε και σε'ς ευτυχισμένα,
αυτές τις μέρες; Μην αποθαρρυν'η-
τε, θά έχη ο Θεός κάτι τί και για σας
αν όχι κάτω, ίσως εκεί ψηλά.

Μελαγχολική Όνειροπόλος

* *

Η ΑΠΑΝΩ-ΧΡΕΙΑ

Εκείνη τη χρονιά παραθερίζαμε στην
Τρίπολη. Όσοι έχουν πάει, όρισμένως
θάχουν αφήσει ένα κομμάτι απ' την
καρδιά τους εκεί. Οι Τριπολιτσιώτες,
μπορούν να καμαρώνουν για τον τόπο
τους. Μά και τί δέν έχει; αλλά τ' ά-
φινω να τα π'η καλύτερα κανένα Τρι-
πολιτσιώτακι. Εγώ θά σας πω για την
'Απάνω-Χρέια.

Η 'Απάνω-Χρέια είναι ένα βουνό
πολύ απόκρημνο. Η ανάβαση επάνω
στά μουλάρια είναι κάτι ύπεροχο. Η
άγρια φύση σε περικυκλώνει. Εκεί
επάνω είναι ένα μοναστήρι, που ή έκ-
κλησία του πανηγυρίζει κάθε χρόνο
του Σταυρού. Γι' αυτό πήγαμε κι' ε-
μείς, και μάλιστα τρεις μέρες μπροστά
για διασκέδαση.

Όταν φτάσαμε μ'ας δεχτήκανε οι κα-
λογέροι. Τί καλοί που ήταν, τί περι-
ποιητικοί! Αμέσως πιάσαμε γνωριμίες
μαζί τους. Ήταν κι' ένας καλόγερος
καμπούρης που έαβνε τα κεριά.

Τί άστεϊός, Θεέ μου, όλο γέλιο και
καλαμπούρι. Ουμμάμι που κάναμε κύ-
κλο και τον βάλαμε στη μέση και του
τραγουδάγαμε: «Και βίρα βίρα μπό-
μπα! θά κάψουμε τη σγόμπα» δηλ. την
καμπούρα! Κι' αυτός πήδαγε γεμάτος
χαρά. Άσε όταν το βράδυ βάσαμε φω-
τιές και πηδάγαμε. Φαντάσου να βλέ-

της καλογέρους να πηδάνε από πάνω. 'Αλλ' αν είναι να τα πω όλα, δε θα τελειώσω ποτέ!

Ο ήγούμενος ήταν αντίθετος των καλογέρων του στ' άστεία και στην καλοσύνη. Δεν άπόστανε να μάς φιλεύει. Μας είχε τόσο άγαπήσει, πού μάς ήθελε διαρκώς κοντά του. Του άδελφού μου του Γιαγκου του είχε δώσει και τόν... τίτλο του Ταμία. 'Ακούστε πώς:

'Επειδή από την παραμονή ήρθε πολύς κόσμος και δεν είχαν ποιόν να βάλουν στα κεριά, ελπαν του άδελφού μου του μεγάλου, πού θάταν τότε 12 χρονών. Και τόσο καλά έβγαλε πέρα τη δουλειά, ώστε την άλλη μέρα, άνήμερα του Σταυρού, μέσω άπο κερύφρα, στις 4, χτύπησε ο ήγούμενος την πόρτα του κελιού φωνάζοντας: «κ. Ταμία, κ. Ταμία, γρήγορα στη δουλειά σου!»

Όταν τελείωσε η λειτουργία, τó τί έγινε δε λέγεται: Χορός, βιολιά, τραγούδια, χάλασε ο κόσμος! Οί χωριάτισσες στις δόξες τους.

Ένας ξύλινος σταυρός πού μουδωσε ο ήγούμενος με τά χέρια του και πού τον φυλάω σάν κειμήλιο, μου θυμίζει τó πόσο ώραία περάσαμε στην 'Απάνω-Χρέπα, και μαζί μ' αυτά τη σεβάση και 'άγγελική μορφή του καλόγερου.

Πόσο ήθελα να βρισκόμουν άλλη μία φορά κεί-πάνω!

'Αραγε να γίνεται και τώρα έτσι; Πάνε τόσα χρόνια από τότε...

'Ελπίζουσα 'Ελλάς

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ

Ήταν ένα παγωμένο πρωινό του Γενναίου. 'Ο ούρανός ειχ' ένα γκριζό θολό χρώμα και τó ξεροβόρι φυσούσε αλύπητα. Στις γλάστρες με τά ξεθωρα φύλλα και στά γυμνά κλαδιά της κληματαριάς είχαν κορμαστεί, μοιάζοντας με θαμπά διαμάντια, μερικοί κρύσταλλοι από παγωμένη πάχνη. Μέρα γιομάτη μελαγχολία και θλίψη...

Η ώρα είχε περάσει... 'Επερνα βιαστική τó πρωινό όρφημα, όταν άκουσα μία φωνούλα λεπτή, ραγισμένη, σάν κλάμα. Πλησίασα τρομαγμένη τó θαμπό τζάμι και κοίταξα έξω... Σ' ένα ξερο κλαδί της κληματαριάς καθόταν ένα πουλάκι παγωμένο, παράλυτο, άνικανο γ' άνοιξη τά φτερούγια του...

Έμεινε μονάχο, γιατί οί σύντροφοί του είχαν πετάξει στα μακρινά τζεστά και φιλόξενα μέρη, κι' εκείνο τώρα έβγαζε άδύναμες φωνούλες σάν μία θερμή επίκληση στην 'Ανοιξη, πού τόσο άργούσε και πού θά τού ξανάφερνε τη ζεστασιά και τη χαρά της Ζωής...

Φρανσίνια

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Η Κ Ο Λ Α Α

Μία φορά, πήγε στο μπακάλη μία υπηρέτρια, και τού ειπε:

— Δόσε μου μισή δικά λάδι και δυό δραχμών κόλλα.

'Αφού ο μπακάλης της έδωσε τó λάδι και την κόλλα, η υπηρέτρια, βγάζει λεπτά να πληρώση, και τόν ρωτά:

— Πόσο κάνει η μισή δικά τó λάδι;

— Ο μπακάλης της άπαντά:

— Δεκαπέντε δραχμές.

— Και οί δυό δραχμές κόλλα; ξαναρωτά η υπηρέτρια.

Κι' ο μπακάλης πού τά έχασε:

— Μά, χριστιανή μου, δυό δραχμές!

(Γεγονός)

'Ενδοξος 'Ελλάς

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
συνδρομηται παρακαλούνται να δηλώνουν άμέσως την νέαν των διεύθυνσιν εις τó γραφείον μας άποστέλλοντας και δραχμ. 5 διά την έκτύπωσιν της νέας ταινίας. 'Αλλως δεν ευθυνόμεθα διά την άπώλειαν των φυλλαδίων των.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Τοτός, γυρίζοντας στο σπίτι:
— Μαμμά, μαμμά!... Είδα τó θείο με δεμένο λακμό, με τó κεφάλι κάτω και με άφρονες στο στόμα!

— Ω, Θέ μου! Και πού τόν είδες;
— Στο κουρείο, μαμμά!

Δανάη

Στό μάθημα της Φυσικής, η Σοφία δίνει τόν άκόλουθο ορισμό:

— Τό ύδωρ είναι ύγρον ύδροποιημένον, έχει όσμήν άοσμον και χρώμα ά-χρουν.

Δυσόχαρτο

Η μικρή Μαίρη ζηλεύει δυό φίλες της πού είναι δίδυμες, και παρακαλεί τó Θεό:

— Θέ μου, χάρισέ μου μιάν άδερφούλα, να γίνω δίδυμη κι' εγώ!

Μαντώ Μαυρογένους

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Από τούς έν παρενθέσει αριθμούς, ο πρώτος είναι τά ταχυδρομικά τού 'Εσωτερικού και ο δεύτερος τού 'Εξωτερικού.

Ο **'Αγγελος της 'Αγάπης** (με 60 εικόνες) δρ. 35 (10 και 17).

Η **'Αδελφούλα μου**, μυθιστόρημα Γρ. Ξενοπούλου (με 24 εικόνες) δρ. 20. (5,50 και 10).

Η **'Απλή ζωή**, υπό 'Αγγέλου Κασιγόνη, δρ. 8 (1 και 2).

Η **'Επιτυχία εις την ζωήν**, υπό 'Αγγέλου Κασιγόνη, δρ. 8. (1 και 2).

Η **Ευτυχία**, υπό 'Αγγέλου Κασιγόνη, δρ. 8 (1 και 2).

Τό **Θύμα τού Φθόνου**, (με 20 εικόνες) δρ. 30. (6 και 13).

Παιδικόν Θέατρον, Γρ. Ξενοπούλου, δι' εορτάς Σχολείων και Οικογενειών, Α' Τόμος δρ. 20. (5,50 και 10). Β' Τόμος δρ. 20. (5,50 και 10).

Παιδικόν Πνεύμα, (Τομίδιον, Γ') δρ. 5. (1 και 2).

Πρώας δ Νικίου, (με 24 εικόνες) δρ. 30. (7 και 14).

Ο **Πυρεσιπόλης**, (με 24 εικόνες) δρ. 30. (6 και 13).

Υπερ Πατρίδος, (με 24 εικόνες) δρ. 30. (7 και 14).

Ο **Φώτης**, έμμετρον διήγημα δρ. 7. (3,50 και 5,50).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

'Αθήναι, 42 δόδος Ευριπίδου, τήν 11 'Ιανουαρίου 1933

ΔΗΛΩΣΗ

Δεν παραλαμβάνω γράμματα με άνεπαρκές γραμματόσημο, για τά όποια πρέπει να πληρώσω πρόστιμο. Ζυγίζετε τα και βάζετε τó γραμματόσημο σωστό. — Δεν άπαντώ σε κανένα, όταν με ρωτά για πράγματα πού τά έχει ο 'Οδηγός τού Συνδρομητού. Τιμάται δρ. 5, ταχυδρομικώς δρ. 6 για τó 'Εσωτερικό και 7 για τó 'Εξωτερικό, και πρέπει να τόν προμηθευθεί όποιοσδήποτε θέλει να λαβαίνει μέρος στην κίνηση.

ΕΙΜΑΙ πολύ ευχαριστημένη από την έφεινήν κίνηση. 'Εγιναν άρκετοί νέοι συνδρομηται, είτε με ξεσπάθωμα, είτε άπευθείας. Πολλοί άπ' αυτούς πήραν κιόλα και ψευδώνυμο. 'Αλλά κι' από τούς παλιούς, πού δεν μου έγραφαν ως τώρα, φέτος παρακινήθηκαν να μου πρωτογράψουν πολλοί. 'Ετσι δεν μπορείτε να φαντασθήτε τί μεγάλη στίβα από γράμματα έχω σήμερα μπροστά μου! Βέβαια, αυτό είναι πολύ ευχάριστο για μένα. Μου κακοφαίνεται μόνο πού ο χώρος δεν επιτρέπει ναπαντήσω σ' όλους, ούτε με λίγα λόγια. Γι' αυτό οί άπαντήσεις μου σήμερα θά είναι σύντομες. Και πάλι θαναγκασθώ πολλά γράμματα να τ' αφήσω για τó έρχόμενο.

Πρώτα όμως θά μιλήσω για ένα βιβλίο. Τό έγραψε και τó εξέδωσε η παλιά μου συνεργάτρια δ. Μαρκέτου, καθηγήτρια σήμερα σέ Γυμνάσιο της Θεσσαλονίκης. 'Επιγράφεται **'Αγωγή και Δυσαγωγία** κι' είναι ένα βιβλίο αληθινά πολύτιμο για γονείς, για δασκάλους, μά και για κάθε μορφωμένο άνθρωπο. 'Εχει 150 σελίδες και τιμάται δρ. 40. 'Οποιος τó θέλει, μπορεί να γράψη άπευθείας: δ. Σταυρούλαν Μαρκέτου, Κωνσταντίνου 69, Θεσσαλονίκη.

Δεβάντα, ευχαριστώ πολύ για τó ξεσπάθωμα. 'Εστειλά στα καλά άδελφάκια τά φυλλάδια και πές τους πώς τάσπάζομαι και περιμένω να μου γράψουν.

Μπράβο, **Θεμιστοκλή Χαβαράνη**, πού άρχισες να λύνεις και γρίφους. Σου έστειλα χαρτί για να γράψεις τις λύσεις και να μου τις στέλνεις για τόν Διαγωνισμό. Δεν θά πάρης και ψευδώνυμο;

Ιππόκτη τού Θανάτου, ευχαριστώ για τις εύχες και χαίρω πού φέτος θά λάβης πύ ό ενεργό μέρος στην κίνηση. Και τά δυό μυθιστορήματά μου είναι ώραία. Με τη διαφορά πώς ο **'Μάγος των Φιδιών**, σά συντομώτερο, παρουσίασε περισσότερα γεγονότα από την αρχή και κίνησε άμέσως τó ενδιαφέρον, ενώ η **'Περσιούδα της Μπέττυ**, σάν έκτενέστερο, πού θά διαρκέση όλο τó χρόνο, δεν προχώρησε τόσο γοργά. Βλέπετε όμως τώρα πόσο ενδιαφέρον έχει κι' αυτό.

'Αλήθεια, **'Εξυπνο Κυπριωτάκι**, οί γιορτές δεν είναι τόσο ευχάριστες μακριά από τούς δικούς μας. Άλλά τί να γίνη όταν μάς τó επιβάλλει μία ανάγκη. Για σέ να άλλωστε ήταν οί τελευταίες πού έκαμες μακριά άπ' τούς γονείς σου. Άφού τόν 'Ιούλιο τελειώνεις τó σχολείο και γυρίζεις κοντά τους. — Δρ. 4,80 μόνο μένουν στη διάθεσή σου μετά τη δημοσίευση των Μ. 'Αγγελιών.

Μενεξεδένιο Μπουκετάκι, χαίρω πολύ πού άποφάσισες να μου γράψης. Κάπως άργά βέβαια, άφού είσαι τέσσερα χρόνια συνδρομητρια, αλλά κάλλιο άργά παρά ποτέ, όπως τó λες και μόνη σου. Και τώρα πού έκαμες την αρχή, γράψε μου δυό.

Μου γράφεις, **Μπουμπουλίνα**, ότι με τούς πόρους τού Συλλόγου σάς θά κάνετε

ρα πού έκαμες την αρχή, γράψε μου όταν σ' άφίνουν τά μαθήματα και... ή τερπελιά.

Και σύ, **Σωζόγνα Παπαγιαννάκη**, άρχισες κάπως, άφού πέρασε χρόνος άπό τού ή καλή σου ξαδέλφη σου έκαμε «τώραίτερο πρωτοχρονιάτικο δώρο»... Και τώρα έμπρός! Σου έστειλα τόν 'Οδηγό, πάρε κι' ένα ψευδώνυμο και γράψε μου.

Μαρία 'Αντουανέττα, χαίρω πολύ για δλ' αυτά πού μου γράφεις. 'Ελαβα και τó κομμάτι σου και θά τó διαβάσω με τη σειρά του. Ευχαριστώ για δσα κάνεις για μένα στο σχολείο. 'Ο άδελφός σου άς ήσυχάση; καμμία δεν έγινε «καμπουρίτσα» άπ' τó γράψιμο...

Σε θυμήθηκα πολύ καλά, **Βάνδα**, και χάρηκα πολύ για την έπιστροφή σου. Φίλησέ μου και τόν άδελφό σου πού θέλεις να τόν κάνης «καλό άνθρωπο» και τόν μαθαίνεις να με διαβάξη και να μάγαπά. 'Από τόν κ. Ξ. έλαβα δρ. 40. Μοδ έιπε ότι σ' ένεγράψε και στη **'Νέα 'Εστία** και σου στέλνει τó βιβλίο πού ζήτησες ως δώρο με την υπογραφή του.

Φαντάζομαι, **Λίγεια**, και τη χαρά σου όταν είδες έτσι άνέλπιστα δημοσιευμένο τó πρώτο σου κομμάτι, και την άναστάτωση πού έγινε στο σπίτι, και τά χάλια τού φυλλαδίου ύστερ' από τούς πού τó διάβασαν... Μ' ευχαρίστησαν πολύ κι' οί άντυπώσεις σου από τά νέα μυθιστορήματά, — θά στείλεις δρ. 75.

Παρήγορε 'Αγγελε, μου άρεσε πολύ τó γράμμα σου για τόν χειμώνα. Λένε ότι φέτος δεν θά είναι δριμύς, και πραγματικώς ως τώρα δεν είχαμε μεγάλα κρύα. 'Αλλά να ιδούμε και παρακάτω... Περιμένω τώρα και τó μεγάλο γράμμα.

Τό ήξερα, **Δροσοστάλαχη**, πώς ο πάρας σου έζησε πολλά χρόνια στις 'Ινδίες και πώς έκεϊ μάλιστα γεννήθηκε κι' ή άδελφή σου, πού γι' αυτό έχει τó ψευδώνυμο **'Ινδιάννα**. Βέβαια πού ο **'Μάγος των Φιδιών** θά τού άρέσει ξεχωριστά. Και νομίζω πώς έχει δικίο: Μπενάρες λέγεται κει ή ίερή πόλη των 'Ινδιών έμεις την είπαμε Μπενάρες έπειδή την είδαν γραμμένη... γαλλικά, σέ γαλλικό δηλαδή μυθιστόρημα. Κι' οί Γάλλοι όλες τις λέξεις τις τονίζουν στη λήγουσα.

Τό ζήτημα αυτό, **Λευκάτα**, είναι πολύ μεγάλο. 'Αν θέλεις να σχηματίσης μία ιδέα, διάβασε τó μυθιστόρημα τού κ. Ξενοπούλου **'Τυχεροί και 'Ατυχοί**. 'Ο κ. Π. σ' ευχαριστεί πολύ.

Μίνυ Μάους, δεν πιστεύω ναρρώστησες για να... πληρώσης τη χαρά πού σου προσένηςες δ' έρχομός της Νίνας. Συμπρωση και τίποτ' άλλο. Είσαι καλά τώρα; 'Ελπίζω!

Σου ένεκρίνα τó νέο σου ψευδώνυμο. **Μαρία Δεβόρα**. 'Εχεις δικίο πού αγαπάς τόσο τά ποιήματα τού Λάμπρου Πορφύρα; κι' αυτά πού σημειώνεις, είναι πραγματικώς τά καλύτερά του. Είπα στον κ. Φαίδωνα πόσο σου άρεσε ή 'Επιστολή του για τó θάνατο τού ποιητού.

Η **Βασίλισσα της Νύχτας** μου γράφει: «Έδωσα να μου δέσουν τά φυλλάδια σου τού περασμένου χρόνου. Δεν φαντάζομαι τη χαρά μου, πού βλέπω τη μικρή μου βιβλιοθήκη να πλουτίζεται σιγά-σιγά και με τούς θαυμάσιους τόμους σου. 'Εχω για την ώρα έξη. Λίγοι είναι βέβαια, μά έχω καιρό να τούς πολλαπλασιάσω». — 'Ακούς εκεί! 'Υπάρχουν και τά φυλλάδια πού σου λείπουν και μπορείς να τά προμηθευθής από τó γραφείο μου.

Μου γράφεις, **Μπουμπουλίνα**, ότι με τούς πόρους τού Συλλόγου σάς θά κάνετε

κι' άλλα παιδάκια ευτυχισμένα. Πολύ ώραία ιδέα. Πρέπει όμως να έργάζεσθε, ώστε οί πόροι αυτοί να είναι άρκετοί. 'Εκτός δηλαδή από τη μηνιαία συνδρομή πού θά καταβάλλετε βέβαια στο Συλλόγο ως μέλη, πρέπει να κάνετε κάθε τόσο γιορτές με εισόδη, λαχεία, κτλ. Νομίζω ότι είναι μία ώραία φιλανθρωπική δράση για κορίτσια της ηλικίας σας.

Νόρκισσε, σ' ευχαριστούμε πολύ για τις εύχες. Τό ποιήμα τού φίλου σου άπορίφηκε πρώτα-πρώτα γιατί δεν ήταν ποιήμα, παρά ένα έμμετρο, νόστιμο ίσως, αλλά κοινό και μάλλον πεζό διηγηματάκι. 'Επειτα κι' ή οτιχοργία έχώλινε, κι' οί στροφές, σχεδόν όλες, είχαν περριτά, παραγεμίσματα για την όμοιοκαταληξία. Στο τέλος τά χαλούς όλο τó χάρισμα έκείνου των στολιδιών κι' ή χαρά πού ή Μ. φαίνεται πώς αισθανόταν μόνο γι' αυτά. Περιμένε κανείς κάτι άνωτερο, άφιλοκερδέστερο για να σ' άπώ τ' έτσι.

Γαλανή Πειραιωτοπούλα, κι' εγώ ήθελα να μου γράψης συχνότερα, αλλά άφού έχης τόσα μαθήματα, τί να γίνη! θά μου γράψης μόνο όταν ευκαιρήσ. Σ' ευχαριστώ για τó ξεσπάθωμα και για τά καλά λόγια. 'Επίσης κι' ο κ. Φαίδων. Δεν τ' έξερα πώς ο κ. Καμπουρίγους είναι θετός σου. Πόσο θά τόν αγαπάς και θά τόν καμαρώνεις!...

Η νέα μου φίλη **'Ατλαντίς** είναι 13 ετών — για να ξέρετε — και πηγαίνει στην Δ' τάξη τού Γυμνασίου. 'Αγαπά πολύ τά γράμματα, τά ελληνικά της, τά γαλλικά της, τó πιάνο της. 'Αλλά άπ' δλ' αυτά περισσότερο — για να ξέρετε — αγαπά έμένα. Αισθάνεται τη μεγαλύτερη χαρά όταν λαβαίνει τó φυλλάδιό μου και, έπειδή τó Γυμνάσιο είναι πολύ κοντά στο σπίτι της, στο διάλειμμα τρέχει και ρωτά αν ήρθε ή Διάπλασις! 'Ακόμα φροντίζει να μου κάνη φίλες τις συμμαθήτριες της. Βλέπετε λοιπόν τί καλή Διαπλάσοπούλα είναι ή **'Ατλαντίς** και μου φαίνεται πώς αξίζει να νποκριθής στη Μ. 'Αγγελία της.

Πηλιορείτικο Κεράσι, ευχαριστώ πολύ πολύ για τó ξεσπάθωμα. Νόστιμος ό γερό-καθηγητής σου πού όνομάζει «δμιλουμένη» τη πιό σχολαστική καθαρεύουσα: «ήμέραν τινά τού Φθινοπώρου...». 'Ακούς ήμέραν τινά! Μά τέπε ποτέ άνθρωπος στην όμιλία του; Μόνο γι' αστείο ή για κοροϊδία.

Δεν είναι άποχρηστικό, **Μαντώ Μαυρογένους**. 'Οποιος παίρνει Α' Βραβείο έχει τó δικαίωμα να στείλη μία φωτογραφία για να δημοσιευθ ή εικόνα του. 'Αν δεν θέλει όμως, μπορεί να μή στείλη. Τάποτελέσματα τού 2600 θάρρησιν άκόμα, γιατί προηγούνται άλλων.

Ο **'Ελπιδοφόρος 'Ιππόκτης** μου γράφει: «Είμαι Διαπλάσοπούλα και τó καυχώμαι. 'Εχω τώρα τόσα άδελφάκια από μοναχογιός πού είμαι. Τί ώραία! 'Αγαπάτε τόν άδελφούλη σου, πού δεν έχει άλλ' άδελφια από σάς...

Δεν μπορώ πιά να προχωρήσω γιατί δεν υπάρχει τόπος. — **Πριγκίπισσα των Δολιγίων**, φαντάζομαι με πόση χαρά διάβασα τó γράμμα σου ύστερ' από τόσον καιρό και πώς περιμένω να μου ξαναγράψης! — Και τά δικά σας γράμματα διάβάσα με μεγάλη ευχαρίστηση. **Συκωνία Αύρα**, **Μαργαρίτα**, **Νίνα Φιλικοῦ**, **'Ολιβιέρε Κρούμπελλ**, **Δούλα Μίχα**, **'Ελενίτσα Χ. Λαγοπάτη**, **Δόνα Κλάρα**, **Πριγκίπισσα τού 'Ιδεώδους**, **Πυγμαίε**, **Γλυκειά Χαραυγή**, **Παπαρούνα** και **'Ιω**. 'Εξέλεσα τις παραγγελίες σας, σάς ευχαριστώ για όλα και περιμένω να μου ξαναγράψετε.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δεν έγκρίνεται, ούτε ίνανεώνεται, αν δεν συνοδεύεται από τó δικαίωμα, δρ. 10. — Τά έγκρινόμενα ή άνανούμενα ίσχύουν ως την 30 Νοεμβρίου 1933. 'Όσα συνοδεύονται από Α, άνήκουν σέ άγόρια και όσα από Κ, σέ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Μελέτιμ, ά. (Συλ. 'Ανεμοί). Πουνέντες, κ. (Συλ. 'Ανεμοί). Βασίλισσα των Παρμενιδίων, κ. Βασίλισσα των 'Ονειρών, κ. 'Ιουστινιανός, ά. Τηλέμαχος, ά. Γρίφος, κ. (...). Νινόν, κ. (...). 'Αλκίς Κέδρος, ά. (ΝΑ). Λιχουδίτσα, κ. (...). Φαίδρα, κ. (...). Μηλιωτοπούλα, κ. (ΕΧ). Νεφέλη, κ. (ΧΚ). Βάνδα, κ. (ΜΜ). Γιάννης 'Αγιάννης, ά. (ΠΦ). Χρυσή Καρούα, κ. (ΤΦ). 'Αγκάθι, κ. (ΜΚ). Ροδανγή, κ. (ΜΚ).

'Ανανεώσεις Ψευδωνύμων: Ξανθό Ποντικάκι, κ. 'Ιδιανμός, κ. 'Εκάτη, κ. 'Ανίκητος Πολεμιστής, ά. Ντολογές, κ. Γαλανόλευκη, κ. Χρυσή Πεταλούδιτσα, κ. Βιολέττα, κ. Μικρή 'Αμαζών, κ. Χλόη, κ. Χωρίς Φερόα, κ. Βρουσούλα, κ. 'Ελλάς τού Μέλλοντος, ά. Λάκου Ψυχής, ά. 'Απλιανός, ά. Σεμέλη, κ. Ευαίσθητη Καρούλα, κ.

'Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους της: **Ντίνον 'Αγγερίτην** (ένεγράφη ή δ. Κ. στη **'Νέα 'Εστία**) θά στείλη άκόμη 10 δρ., γιατί ή εξέλιξη συνδρομή είναι τώρα δρ. 85 στο άλλο γράμμα σου, πού άργησε τόσο, δεν έν' έπίσης άργά για ναπαντήσω; (...). **'Ιουλιέτταν Ρωμαίου** (πολύ λυπηρό και για μένα, άλλ' άς έλπίσουμε πώς θάρθουν και καλύτεροι καιροί!) **Νηρέα** (έλπίζω να τά καταφέρης περιμένω!) **'Εθνοπροϋρόν** (σου έγινε ή χάρη!) **Ταξιδιώτην** (χαίρω για την έπιτυχία της 'Εκθέσεως στο σχολείο σου) είχε κι' έργα δικά σου;) **Ναπολέοντα** (τετράδια έστειλα, ευχαριστώ!) **Βάσον Δ. Κιόρσην** (ευχαριστώ πολύ για τó ξεσπάθωμα και χαίρετώ τó νέο μου φίλο!) **Δυναρίαν** (έλαβα, ευχαριστώ, έστειλα!) **Μαρίνον Βέριαν** (τό παιχίδι αυτό πρέπει να συνοδεύεται κι' από τó σχήμα και, δυστυχώς, δεν είναι καλά καμωμένο!) **Ελεήνην Γ. Δαλότην** (ευχαριστώ πολύ για τó ξεσπάθωμα και χαίρετώ τó νέο μου φίλο!) **Μαρίαν Τερέζαν** (ναί, είμαι πολύ ευχαριστημένη από τó ξεσπάθωμα τού Συλλόγου σου γράψε μου τώρα πού ξέρεις τó ψευδώνυμό σου) **Παπαρούνα** (ώραίο τó γράμμα σου, ώραία κι' ή πρωτοχρονιάτικη κάρτα σου) ευχαριστώ πολύ, μά βέβαια πού με τόν καιρό θά γίνης και σ' μιάν... παλιά Διαπλάσοπούλα, γιατί δεν μπορείς να φαντασθώ πώς θά μάψησες! **Πλατάνη** (θά είδες την έγκριση τού ψευδωνύμου σου; χαίρω για την άπόφαση κι' ευχαριστώ για τά καλά λόγια!) **'Ολόχαρην** (εύς πού και φέτος πηγαίνεις καλά στα μαθήματα και στο πιάνο προχώρησες άρκετά!) **Μουντζούρην** (χαίρω πολύ! σου ένεκρίνα αυτό γιατί τó άλλο δεν είναι ελεύθερο. 'Οδηγό κτλ. έστειλα!) **Ματωμένο 'Ηλιοβασιλέμα** (να αυτό πού προτιμάς; χαίρω πολύ κι' έλπίζω να μου γράψης συχνά τετράδια έστειλα πέντε!) **Δάναν** (κανένα παράπονο δεν έχω!) **'Αλ. Βρουώνη** (στέιλε 6 δρ. εις γραμματόσημα ελληνικά και θά λάβης τόν 'Οδηγό ταχυδρομικώς!) **Βολιώτικο Φεγγάρι** (ευχαριστώ πολύ για όλα) μά γιατί δεν σου άρέσει τó ψευδώνυμό σου; είναι πολύ όμορφο και δεν βλέπω την ανάγκη να τó αλλάξής!) **Μικρήν 'Ολλανδέζαν** (έλαβα, ευχαριστώ πολύ, έστειλα!) **Μιχ. Π. Νούσια** (για τó ξεσπάθωμα ευχαριστώ πολύ!) **'Ελπίζουσαν 'Ελλάδα** (ευχαριστώ

για όλα' έσταιλα 10 τετράδια') 'Ιωάννην Α. Καραμήσον (ναί, μου τό γράφει κι' ή ίδια ότι σύ τής σύστησες να έγγραφη' ευχαριστώ πολύ) 'Μη Πρακτικόν' (έχω δημοσιεύσει κάποτε ένα τέτοιο αιώσιο Καλαντάρι' δεν χρειάζεται άλλο' σέ συγγαίρω όμως για την ωραία αυτή εργασία) Β. Θεριανδόν (καλά είναι' έννοσις όμως ότι δεν κάνει για μένα' αν τό στείλεις πουθενά άλλο, σημείωσε από κάτω «διασκευή»)' 'Ανδαλουσίαν' (τί όμορφα, τί ποιητικά και τά δυό γράμματα σου! έξετέλεσα την παραγγελία σου κι' έχω στη διάθεσή σου δρ. 9) 'Μεγάλην 'Ελλάδα (στο έρχόμενο)' 'Όλγαν Γεωργίου (έσταιλα)' 'Νυφούλαν τ' Ουρανού (έλαβα' ευχαριστώ)' Ρεζεντά (έσταιλα)' 'Ελ. Μαυδαλένα, Γλυκειάν 'Ονειροπόλον, Τζίναν, Ρούλαν Θεολογοπούλου, Γαλανομάταν, 'Αμαλίαν Παπαδάτου, 'Ερείκην, Φεμινίστριαν, Κρινάκι, 'Ειρηνούλαν Καρακώττα, 'Αυγερινόν, 'Αγραμπελήν, 'Αθάμαν, Σεμέλην, 'Ακτίνα 'Ελπίδος κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 5 'Ιανουαρίου, θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 262ου Διαγωνισμού Λύσεων. Αί λύσεις του φυλλαδίου τούτου είναι δε-ταί μέχρι της 14 Μαρτίου.

82. Δεξιόγριφος

Μιά πρόθεση μ' απόστροφο
Και κάποιος σύνδεσμος μαζί
Κάνουν μιά λέξη άπαισία
Και κάθε άλλο παρά... ευχή.
Νηρεΰς

83. Παιγνιώδης Δεξιόγριφος

Γέρο στιβάξεις με μανία,
Τά δυό του πόδια άφου του κόψης.
Και να μιά χώρα όλη σοφία
— Έκει θα πäs για να προκόψης.
Πρωϊνό Κελάδημα

84. Στοιχειόγριφος

'Ο λαϊμός χωρίς λαϊμό
Και χωρίς κεφάλι αν μείνη,
Τής αύλης πουλί θα γίνη
Πού, καθώς γνωρίζουν όλοι,
Κάποτ' έσωσε μιά πόλη.
Πανελλήνιο 'Ονειρο

85. Τονόγριφος

Χρησιμώτατο όρνυτό,
Στο ίδίωμα τό κοινό,
Σου τό ξυτονίζω
Κι' άλλην ήθρησείας ναό,
Πάντα βέβαια σεβαστό,
Στή στιγμή σου χτίζω.
Κυρά-Φροσύνη

86. Γωνία

+ * * * * = Μάγισσα
+ * * * * = 'Αργοναύτης
* * * * * = Ποταμός τ. 'Ιταλίας
* * * * * = Κράτος βαλκανικόν
* * * * * = 'Αρχ. πλουσία πόλις
* * * * * = Νήσος του 'Ιονίου
+ * * * * = Νομοθέτης
Οί σταυροί καθέτως κράτος άμερικανικόν.

'Υπερασπιστής του 'Εθνους

87. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 2 = 'Αρχαίος μύη
2 4 5 6 0 8 = 'Ομηρικός βασιλεύς
3 4 8 5 9 6 7 5 = 'Ο άσχημότερος τ.
4 5 6 9 1 = Θεά [άρχαιών]
5 1 8 9 5 5 1 = 'Οπλον
6 1 8 1 5 = 'Αρχαία πόλις
7 8 9 2 2 1 = 'Αρχαία ποιήτρια
8 7 6 0 8 = Δογοτέχνης
9 0 2 1 5 = Προφήτης
0 8 9 0 2 = 'Αστερισμός
Αίγλη

88. Διπλή 'Ακροστιχίς

Τά μέν δεύτερα γράμματα των κάτωθι ζητουμένων λέξεων αποτελούν δένδρον, τά δέ τρίτα τό αυτό δένδρον άλλ' αναγινωσκόμενον αντίστροφως:

1. 'Αρχαίος σοφός 2. Μέρος της οικίας 3. Πτηνόν άρπακτικόν 4. Πόλις της Αιγύπτου.

Φαραώ

89. 'Ελλιποσύμφωνον

αιο - αι - αι

Κουκουτσάκι

90. Γρίφος

ης
ης
ναμ δ 1 X τρ έπεται
ης
ης

Ρασιουτιν

Λ Υ Ξ Ε Ι Σ

των Πνευμ. 'Ασκήσεων του φύλλου 44

582. Ούριος (Ούρ, 'Ιος).—583. 'Ασία (ά! σύ, ά!).—584. 'Αθάμας-άδάμας.—585. Αννάμ-μάννα.—586.

Δ Ο Ν 587. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
Ι Ρ Ο (Λέρος, 'Εδεσσα, ξόανον, Νάξος, δέλεαρ, ΦΙ Ν Τ Ι Α Σ Ρόδος, όρνεον, σάρξ).
Ν Ι Τ 588-592. Διά του Α:
Ε Ο Ω Τράνσβααλ, Παναμάς, Κ Σ Ν Καναδάς, Καβάλλα, 'Αρτα.—593. ΑΛΙΡΡΟΘΙΟΣ ('Αλκή- 'Ιρις, ΡΟΔΑΝΟΣ, ΘΙΓω, 'ΟΣΙρις).
594. —Μη πäs πίστευε.—595. Βουλεύου, μέν βραδέως, επιτέλει δέ ταχέως (voulez-vous, μ' έν βρα δέος, επί τέλη δαίτα χ έως).—596. L' œuf.
597.—Loin des yeux loin du cœur.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τό πολύ λέξεις με άπλό στοιχείο δρ. 6, τό ελάχιστον τίμημα. Πέραν των 10 λέξεων 60 λεπτά ή λέξεις με παχέα δέ στοιχέια δρ. 1 και με κεφαλαία δρ. 1, 50. 'Ο χωριστός στίχος δρ. 5. Οί μη συνδρομηταί πληρώνουν τά διπλά 'Η προπληρωμή είναι απαραίτητη.

[ΔΓ' — 76]

Ε να παλιό Διαπλασώπουλο, ό ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΣ, νοσταλγώντας τή διαπλαστική ζωή, ζητάει ν' ανταλλάξη κάρτες και ν' αλληλογραφήση με μορφωμένα Διαπλασώπουλα και Διαπλασοπούλες. Γράψτε: Βαγγέλη Στιβακτά, Θήβα.

[ΔΓ' — 77]

Σ την αγαπημένη μας Γιολάντα, για τή γιορτούλα της, χίλιες δόθερμες ευχούλες.
'Ονειροπλέχτρα, Γιόλα (Καθυστερημένη)

[ΔΓ' — 78]

Σ τέλνω ένα χαιρετισμό στη Σφίγγα, Πονεμένη Ψυχή, Ολιμμένη Γοητεία και Σεπασμένο Δρόδο. Γρίφος

[ΔΓ' — 79]

Χαιρετώ άπ' τή μακρινή Καβάλλα τήν Μίνυ-Μάους, 'Αγνή, Ρενέ, 'Ελπίδα και 'Αγραμπελή, Νινόν

[ΔΓ' — 80]

Π οϊόν έννοείτε, Βολιώτικο Ναυτάκι, Ταξιδιώτη;

[ΔΒ' — 81]

Δ ιαπλασοπούλα Μυστηριώδης, ευχαριστώ πολύ για την κάρτούλα. Περιμένω διεύθυνση για νάνταποδώσω.

Κεφαλλονίτης

[ΔΓ' — 82]

Δ ιαπλασώπουλα-ες, ψηφίστε με φαντασμο στο Δημοψήφισμα τό: ΧΩΡΙΣ ΦΤΕΡΑ. Είναι τό όμορφώτερο ψευδώνυμο Κεφαλλονίτης

[ΔΓ' — 83]

Ο σα Διαπλασώπουλα μου στείλουν ένα τετραδάκι θα μου κάνουν ευχαριστήση. Δ/σις: (ΔΒ' — 407).

Χρυσή Πεταλούδιτσα

[ΔΓ' — 84]

Η Μαργαρίτα και ή Φαίδρα ανταλλάσσουν τετραδάκια. αλληλογραφούν (χωριστά) με Διαπλασοπούλες. Δ/σις: Φαίδρας: Κωνστ. Σιδέρην, Μαργαρίτας: Σ Οικονόμου, Κάρυστον.

[ΔΓ' — 85]

Ψ ηφίσατε άδίστακτα όλοι ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ, ΑΕΤΙΔΕΑ 'Ηλιόβγαλτη

[ΔΓ' — 86]

Α ποτελέσματα Διαγωνισμού μου: 1. Βραβείο: Παγασαία, 2ο: 'Ερνάνης. Όσοι μου έστειλαν τούς υπερευχαριστώ. Χωρίς Φτερά

[ΔΓ' — 87]

Σ τό Δημοψήφισμα υποστηρίξω τό ψευδώνυμο ΧΩΡΙΣ ΦΤΕΡΑ. 'Αλλά και τό καλύτερο του 32. Σύμφωνοι; Ψήφο όλοι. Βρουσούλα

[ΔΓ' — 88]

Ε ΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

[ΔΓ' — 89]

Α λληλογραφώ, ανταλλάσσω τετραδάκια. Περιμένω. Στείλατε: 'Ηλιαν Κρίσπην, Μαθητήν Γυμνασίου, Χαλκίδα. Δάκρυ Ψυχής 'Υποψήφιος Δημοψήφισματος

[ΔΓ' — 90]

Α λληλογραφώ με Διαπλασοπούλες, ανταλλάσσω κάρτες, τετραδάκια: 'Ελίας του Μέλλοντος ή Δ/σις σου; Γράψατε: Τούλαν Φίφα, Χαλκίδα, διά: Χρυσή Καρδιά

[ΔΓ' — 91]

Θ λιμμένη Γοητεία, να περιμένω; Τά σε Δούξη, αλληλογραφούμε; Μποέμ

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τής Α' Περιόδου (1879 — 1893) άπότης έκδοθέντας 24 τόμους υπάρχουν ακόμη μόνον οί έξης τρεις: 7ος, 14ος και 18ος. Έκαστος τόμος δρχ. 25, τα χυδρομικώς δέ άποστελλόμενος δρχ. 28,50 διά τό 'Εσωτερικόν και δρχ. 40 διά τό 'Εξωτερικόν.

Τής Β' Περιόδου (1894 — 1932), υπάρχουν όλοι οί έκδοθέντες τόμοι, 39 έδω. Έκ τούτων, οί μέν Τόμοι των έτών 1894 — 1928 τιμώνται έκαστος άρραφος δρ. 80 και ραμμένος δρ. 85. Οί δέ Τόμοι του 1929, 1930, 1931 και 1932 τιμώνται έκαστος άρραφος δρ. 110 και ραμμένος δρ. 115.

Ταχυδρομικά τέλη έκάστου τόμου προσθετέα εις τάς άνω τιμάς: Διά τ' 'Εσωτερικόν δρχ. 5 ό άρραφος και δρχ. 15 ό ραμμένος, διά δέ τό 'Εξωτερικόν δρχ. 35 είτε άρραφος είτε ραμμένος.